

II. évf. 12. sz.
Timișoara, 1930 március 25

Ára 20 lei, 3 ckor., 8 dinár, 2 lira
Bucarestben: 25 lei
Párisban . . : 2 fr. 50 cent
Bécsben . . : 50 Groschen
Magyarországon 50 fill., Pályaudvarokon 60 fill.

Tartalom:

Pajtásházasság

Regény a mai modern időkben

Erzsébet naplója

Egy fiatal, 18 éves leány intim feljegyzése, aki elsőkik hazulról és Párisban sok szerelmi viszontagságon megy keresztül. A napló eredeti francia szövegből van magyarra fordítva és Párisban is nagy feltűnést keltett.

Földi óperenciák

Novella, írta Révész Béla,
Kozma Lajos rajzaival

A világ forumáról

Sexuális hírek külföldi lapjelentések nyomán

Szadizmus, vagy nőiszony?

Sexuális riport Páris uccáiról

Szeret, nem szeret, szeret

„Orest” bájos novellája

A fetisismusról

Írta: Bán-dor

Ha az idő megáll

Pék Dezső pompás novellája

A játék

Írta: Bán-dor

Szerzőnek egyik legjobb novellája, sok szellemességgel és cselekményekkel bővelkedő szerelmi történet

Kis mesék felnőttek számára

A lilium és a pipacsok — Szerlelem — Féltékenység — Takarékos kislány — Séták

— Gruber Kálmán rajza —

Ha Temesvárra jön, okvetlen látogassa meg a

Diana

fürdőt, mely reggel 6 órától, éjjel 12-ig van nyitva. Modern berendezés, kényelmes kiszolgálás, olcsó árak. Ügyeljen a „Diana” névre
Timișoara, Gyárvaros, Andrássy ut 14. 88

„MIRA”

Tükörgyár, Timișoara IV., Begabalsor, 24. szám
Vállal műcsiszolást és foncso rozást. Olcsó és megbízható munka, prompt szállítás. Soffőröket és autókat azonnal kiszolgál

3 nap alatt eltüntetett: szeplőt, májfoltot, pattanást VIOLA krém-szappan. Készíti Weiss Sándor gyógyszerháza Dóm-tér 9

Cipőfestést

bármily divatszínben

minden béli és jelmezuhához (ezüst és arany is) **12 órán belül** vállalk. Krepp gummitalpalást, hó-cipőjavítást szakszerűen készítik cipő-javító műhelyemben.

Fock Sándor

Temesvár, Belváros, Erőd-u. 1, bejárat a kapu alatt [41]

Amigó József

uriszabó

TIMIȘOARA IV., Begabalsor 20, b (Horgony palota mellett).
—:— Gyermeköltöny 600 lei. —:—

Francia szabású divatöltönyök, 1200 lei, strapaöltönyök 800—1000 leies árban készülnek a legjobb kivitelben. Jutányos árakon vállal minden szakba vágó munkát. (20).

Vizumokat és más meg- bizásokat PINKERTONBOY

Timișoara — Telefon 75

Fackelmann és Leuceán

műbutorasztalosok

Temesvár IV Begajobbsor 19

Készítenek Recamier vitrineket és komodokat antik kivitelben.

„Amerika”

Ruhaház, TIMIȘOARA IV.,
Bonnáz u. 12 a.

Munkaruha	300	leitől
Munkanadrág	110	„
Munkaköpeny	250	„
Sofőr (egybe) ruha	350	„
Munkaing	99	„
Gyerekruha	180	„
Sapka	78	„
Kalap	110	„
Trench coat	1200	„

Kényelmesen pihenhet, ha kárpitosmunkáit a

HANZLIK

féle műhelyben szerezheti be.

5 évi garancia. Javítások olcsón és pontosan készülnek. (22)

TIMIȘOARA III., Dózsa-ucca 4.

Telefon 14—93

Telefon 14—93

A u t ó

és

Motor

javító műhely

Speciális hegesztő Schott Garage

Timișoara IV. Str. Iancu Văcărescu
(Bem-ucca) 5, az udvarban.

Károlyi József

uri fodrász

Timișoara, Belváros, Jenőherceg-ucca 14.

Hajvágás hölgyek számára is.

Vémits Száva

bufor és épületasztalos
TIMIȘOARA II., Tigris-ucca 25.

Készít üzletberendezést, portált a legolcsóbb árakon, a legkiválóbb kivitelben. (20).

Különbéle jobb **hálószobák** ugymint: jávor, virág, mahagoni, avondere, cseresznye, afrikai rózsa intárziával, fehér lány-szoba olcsón eladó. **DORN műasztalos**

TIMIȘOARA III., Hattyu-ucca 47. (18).

Jégszekrények, italmérő pultok

olcsón csak a készítő-nél kaphatók! (22)

Petrovits Simon

Timișoara IV. Preier-ucca 21.

Javítások olcsón és pontosan készülnek

TÓTH ANDRÁS

Timișoara — Conser-
vatoriu comunal

hangszerész és zongora hangoló. Vállal vidéki munkát is. (13)

Figyelem urak és hölgyek!
Tisztelt vevőim! ::

Tiszli és női divatsizmákat, ugymint mindenféle igényt kielégítő cipőket mérték után és raktáron a legjobb anyagból készítenek az ujonnan berendezett üzletemben.

Rácz András cipészmes.
TIMIȘOARA I., Str. Primariei No. 8.

Skála János f a s z o b r á s z

Timișoara IV, Strada Gelu 18
(Pacsirta-ucca) (930, 32)

Butorfaragást, fac-illárt, faszobrot és disztárgyat készítenek a legfinomabb kivitelben

KRISTÓF

uriszabósága

Temesvár-Józsefváros
Str. Gen. Foch 1. (Foröbl-ucca) (18)

Szerkesztőség és kiadóhivatal

Timisoara, Gyárváros,
Vadászerdei alé 11

Fiókkiadóhivatalok:

Jugoszláviában: Medjunarodni
Prom. Nov. i. Ogl. Zavod, D. D
Subotica, 2.

Párisban: Librairie „Universum“
Paris, VI. e. 33, rue Mazarine

Magyarországon: Budapest, VII.
Erzsébet körút 6. Hiv. órák 4—6

Kiadóhivatali igazgató: WEIDBERG FÜLÖP

A lap megjelenik minden héten, kedden

Előfizetési árak 1/4 évre:

Magyarországon	6.50 pengő
Romániában	240 lei
Jugoszláviában	100 dinár
Csehslovák.	40 c. kor
Auszttriában	9 silling
Németországban	3 márka
Olaszországban	20 lira
Amerikában	1.75 dollár

Folyószámlák:

Magyar Ált. Hitelbank, fiókja,
Timisoara és Dunabank r. t.
fiókja, Beregsas

Főszerkesztő:

DINNYÉS ÁRPÁD

Felelős szerkesztő:

BEN GIT

Művészeti szerkesztő:

GRUBER KÁLMÁN

Hirdetési tarifa: Hasábmiliméterenként 2 lei. Hirdetési díjak előre fizetendők. — Lapunkban megjelent novellák, regények és más közlemények átvétele, reprodukálása és előadása szigorúan tilos és bármely államban törvény szerint lesz büntetve

Erzsébet naplója

Ily cím alatt lapunk e heti számától kezdve folytatólagos közlésekben egy a maga nemében páratlan érdekességű és vérbeli „francia” naplótörredéket fogunk olvasóink elé bocsátani, mely cikk messze felül emelkedik az utóbbi évek alatt lapunkban megjelent eddigi cikkeinktől. Erzsébet naplója francia fordítás. Eredeti szövegben Párisban is óriási feltűnést keltett, habár Erzsébet, a napló írója angol lány, akit fiatal nagybácsija „verés” által akar nevelni. Ez a verés aztán szerelmi elhajlásokra vezet, míg végre is Erzsébet elszökik hazulról és Párisba megy, ahol egy csomó és eddig még szokatlan szerelmi kalandon megy át.

A napló telve van a legérdekesebb és legizgatóbb részekkel, már jelen számunkban közölt első rész is elárulja a napló későbbi tartalmát.

Olvasóink figyelmét külön is felhívjuk Erzsébet naplójára és kérjük, hogy az egyes folytatásokat kísérjék figyelemmel. Erzsébet naplója kb. 7—8 folytatásban jelenik meg és fordítója „Bán-dor”, la-

punk kiváló munkatársa, akit hasonló név alatt irt rendkívüli megkapó novellái után olyasóközönségünk már előnyösen ismer.

Pajtásházasság c. regényünk jelen számunkban befejeződött. Erzsébet naplója című cikktől teljesen függetlenül új regény közlését kezdjük meg, amelynek címe: „A szerelem karjaiban”. Sexuális riportregény, erkölcs-történet, amelynek írója Kubán Endre, az erdélyi kitűnő

ujságíró, a temesvári ujságíró-társadalom legjobb tollu reprezentánsa, akitől régebben igen sok hasonló irányu regényt közöltünk.

Ugyancsak egy időben kezdjük közölni „Bán-dor” tollából a „Prostitúció történetét”, az ókortól egész napjainkig, amely hatalmas munka és kimerítő, érdekes részletekkel mondja el a prostitúció keletkezését és fejlődését.

Sexuális hir

Brünnből jelentik: Undorító és visszataszító bűntény miatt Brünnben letartóztattak egy nyolcvanhét esztendő agastyánt. Az illető éveken keresztül természetellenes szerelmi viszonyt folytatott saját huszonkilenc esztendő leányával. A viszony nem maradt következmények nélkül és a leánynak két nap előtt gyermeke született. A gyermek születéséről tudomást szereztek a szomszédok is, akiknek aztán feltűnt, hogy a gyermek nyomtalanul eltűnt. Az esetről jelentést tettek a rendőrségnek, amely a leányt faggatni kezdte. A

leány hosszas vallatás után beismerte, hogy valóban született gyermeke, amelynek saját apja az apja.

A gyermek születése után a nyolcvanhét éves ember a csecsemőt, amely egészséges volt, megfojtotta és a pincében elásta.

A rendőrség a hullát ott meg is találta. Rejtélyessé teszi az esetet az, mert a hatóságok nem igen tudják feltételezni, hogy egy nyolcvanhét esztendő öreg ember még apa lehessen. Viszont nem valószínű, hogy a leány apasággal vádolná tulajdon édes apját, ha nem úgy volna.

Erzsébet naplója

Franciából fordította: BÁN-DOR.

Egy fiatal leány nagyon intim feljegyzései, aki a sok testi fenyítés elől elszökik hazulról, Párisba menekül, ahol sok szerelmi viszontagságon megy keresztül, míg végre nagybácsija megtalálja és haza viszi. A napló francia eredetije annak idején Párisban is nagy feltűnést keltett, tehát méltán fogja érdekelni a mi olvasóközönségünket is.

— Ide gyere azonnal, Böske!
— Nem, bácsikám, nem megyek!

Ez elég volt ahhoz, hogy egész életemre határozzon. Ennek volt következménye szökésem és most itt ülök idegenben, Franciaországban, nem azért, mintha a megtörténeteket sajnálnám, hanem, hogy néha megkérdezzem magamtól, nem-e követtem el soha többé jóvá nem tehe ő ostobaságot? Nem ismerem itt senkit, megtakarított pénzem nagyon is kevés. Elszöktem a családomtól. Az ok? Ha még egyszer előlről kellene kezdenem, megint csak így tennék. Gondolkodnom kell, hogy tisztában legyek önmagammal.

Ki nem csinál ostobaságokat, kisebb hibákat? Szomorú vagyok. Félek, hogy ez annak a jele, hogy vérmérsékletemtől nagyon is hamar hagytam magam elragadtatni. De tehettem-e másként? Még egyszer emlékezetembe fogom idézni a jelenetet:

— Böske, nem jössz ide?

A nagybátyám hívott magához. Valamilyen megjegyzésére kissé gunyosan válaszoltam és ezt nem tűrte. Ő nevelt gyermekkorom óta és gyakran fenyített meg testileg, mikor is a kezével, vagy e célra szolgáló eszközökkel az ülepemre vert. Az évek teltek, felnőttem, de ő ezt nem látszott észrevenni. Most 20 éves vagyok és bácsikám még mindig az ő módszere mellett akart maradni. Utóljára — hat hónappal ezelőtt — megmondtam neki, hogy többé nem akarom magam alávetni ilyen brutális és szégyenteljes eljárásnak, inkább kiugrom az ablakon, vagy elszököm, minthogy ilyesmit elviseljek. Fenyegetésemnek nem volt egyéb következménye, mint egy háromszor megis-

mélet fenyítés még azon a napon egy nádpálcával.

— Böske, ellenkezni akarsz velem?

Felállt a székről és engem félelem fogott el, dacára 20 évemnek. A legalázotiasabban feleltem:

— Bácsikám, kedves bácsikám, kérlek szépen, hagyd fel ezekkel a fenyítésekkel, melyek nem ille- nek sem hozzád, sem hozzám.

— Azt hiszed talán, hogy egy magadfajta liba, tanácsokat adhat nekem, egy 40 éves öreg embernek, hogy mi illik és mi nem?

— Kedves, jó bácsikám, te még nem vagy sem negyven éves, sem öreg. Emlékezzél csak arra, amit a szegény néni halála előtt mondott. Mennyire a lelkedre kötötte, hogy hagyd fel a jövőben ilyen fenyítésekkel, amelyek könnyen kényes helyzetbe hozhatnak téged, ha ő már nem lenne itt. En nem tudom, milyen kényes helyzettel féltett, de mert képzett és okos volt, bizonyára tudta, hogy milyen dolgoktól óv téged.

— Nem hallgatsz rögtön? Engedelmeskedni követelek! Hamar Böske kisasszony, emeld fel a szoknyádat és tartsd ide a popódat, hogy kiporoljam érdeme szep- rint.

— Mit? A kezedd? Soha!

— Soha? Kedves leányom, te olyan hangon kezdesz beszélni, amely nekem egyáltalán nem tetszik. Ha velem továbbra is egy fedél alatt akarsz élni, alább kell hagynod ezzel a hanggal. Itt minden meghajlik az én akaratom előtt és te nem fogod nekem elő- írni, hogy hogyan rendezzem be az életemet. Mint nevelő és gyám mindig teljesítettem a kötelessége- met veled szemben. Hát jól van, annyit megteszek neked, hogy nem a kezemmel fogom érinteni a drá-

ga bőrdet. Engedd le a bugyidat és jó magasra felemelni a szok- nyát, hogy kényelmesen megtalál- jam a helyet, ahol egy kicsit meg- táncoltatom a korbácsot.

A karomnál fogva rángatott. Arca kipirult a haragtól és szemei kidülledtek. Beláttam, hogy ez nem alkalmas idő arra, hogy feleljek neki. Meg kell jegyezmem, hogy a hasonló jelenetektől eltekintve, az élet nagyon kellemes volt a házában. Mindent elkövetett en- nek érdekében, de azt nem tud- tam elviselni, hogy a kezével, vagy a szemével illesse testemnek oly gondosan rejtegetett részeit. És ha ilyesmi előfordult, elfelejtettem minden jóságát és szeretetét.

Ellenkezni vele az ilyen pilla- natokban, erre gondolni sem le- hetett. Képes lett volna megölni, akarata ellenére is. Ismertem ret- teneles haragját, mikor kivetkőzött minden emberi formájából és min- dent összetört, ami a kezeügyébe akadt. Halkan feleltem:

— Engedelmeskedem, bácsikám. Levetem a bugyimat, de engedd el a karomat, mert különben nem tudom, hogy csináljam!

— Jó, elengedlek. De mert ellen- keztél, kétszeres büntetést fogsz kapni és pedig egyszer este, mie- lőtt lefekszel, a másikat pedig reggel a felkelésnél. Meg akarom törni az ellenkezéssedet, s ez csak javadra fog szolgálni.

Leengedtem a bugyimat. Nagy- bátyám odajött a korbáccsal, mely- nek rövid, de vastag szíjjai voltak. Vérpiros arccal álltam ott és ha- boztam a szoknyám felemelésé- vel...

— Mi lesz? Mire vársz tulaj- donképpen? — kiáltotta. — Siess, nem érek rá egész nap veled fog- lalkozni. Emeld fel a szoknyádat és mutasd a popódat!

Szemérmem még mindig tiltá- kozott a megmeztelenítéstől, más- részt pedig az elkövetkezendő ve- réstől is félttem.

Modern

Hálósobák és Konyhaberendezé-
sek. Heti és havi részletfizetésre

Bálint

Műbutorasztalosnál T.-vár, Mehala Szegedi u. 8.

— Hivjam talán a cselédeket, hogy lekötözzenek?

— Ne, bácsikám, itt van...

El kellett határoznom magam, hogy a szoknyámat felemeljem és félelemtől reszkető popómat megmutassam neki. A korbács nyelével egy gyenge ütést mért a kezemre és így szólt:

— Nem tudsz előrehajolni, hogy méltóképpen fogadd a büntetést? Csak a kövér combjaidat látom,

— vagy talán azokon akarod érezni a korbácsot? Semmi szégyenkezés, Böske kisasszony, a szoknyát és az inget felemelni egészen a hátadra, különben baj lesz.

— Igen, bácsikám.

Ugy látszik, nem volt neki nagyon sietős a verés, habár teljesítettem a parancsát. Ebben a pillanatban, midőn ezt a megfigyelést tettem, jutottam arra az elhatározásra, hogy megszököm ebből a házból, hogy elkerüljem a hasonló megszégyenítő jeleneteket. Ez a gondolat olyan hatalmasan erőt vett rajtam, hogy a fenyegető veszélytől is megfellebbeztem, csak arra gondoltam, hogyan fogom végrehajtani a szökést.

Végül is feltűnt, miért nem üt már? Megfordultam és a legnagyobb csodálkozásomra egy fotelben ült, állát két öklére támasztva és tekintetét a popómra irányítva. Megrémülten engedtem le a szoknyámat.

— Megbolondultál, bácsikám? Vagy a szemeiddel akarsz talán verni?

— Nagyon hálátlan gyermek vagy — felelte, miközben dühösen felkelt — azonnal emeld fel ismét a szoknyát!

— Mire vártál?

— Amire nekem tetszett. Nem emeled fel a szoknyádat?

— Nem, miért nem ütöttél! Neked erkölcstelen gondolataid voltak és ilyesmibe én tovább nem megyek bele.

— Fogsz-e engedelmeskedni, a menykőbe is!

— Nem, nem akarok!

A korbács lecsapott a vállamra és fájdalmasan felkiáltottam.

— Nem akarsz engedelmeskedni? — ordította, felemelt korbáccsal.

Halálra rémülten emeltem fel gyorsan a szoknyámat. Ez a korbácsütés határozott és megerősített szökési szándékomban. Mihelyt erre az elhatározásra jutottam,

bátor lettem. Mit veszthetek vele, ha még egyszer, utóljára, a popómat és a combjaimat leleplezem! Felemeltem a szoknyámat majdnem a vállamig, megmutattam neki a csipőmet, hogy izgassam és testem vonaglott a szemei előtt. Észrevettem, hogy elsápadt, de nem kezdte el a verést.

Toporzékoltam a lábaimmal és száraz hangon, gunyosan mondtam: — Követelem, hogy üssél már, hogy ennek a jelenetnek vége legyen. De elhalt szüleim emlékére mondom, csunya dolog tőled, így bámulni engem, anélkül, hogy ütnél.

Most goromba lett. A korbács csaltogott a combjaimon, a csipőmön, olyan gyorsan és erősen, hogy lefel rohantam a szobában, ügyelve arra, hogy a szoknyámat le ne engedjem, mert féltem, hogy akkor az arcomba fog vágni a korbáccsal. Ő mindenütt utánam és sajnos gyorsabb volt, mint én, mert tulozott a negyven évével. Csak 35 éves volt. A korbácsütések úgy hullottak a hátamra, combjaimra, popómra, lábszáraimra, hogy már nem bírtam ki tovább és nyögve, sóhajtozva térdre estem:

— Kegyelem! Irgalom!

— Tartsd magasan a szoknyád, szemtelen béka!

— Igen, igen, hiszen tartom! Kérlek szépen, a popómra üssél, hiszen látod! Ne mellé üssél, már csupa vér vagyok!

— Kérj bocsánatot és fektesd az arcodat a lábaimra:

— Arcommal a lábaira hajoltam, miközben a popóm kidomborodott. De mit törődtem most ezzel. Átöleltem a combjait, csókoltam a cipőit. (Folytatjuk.)

A kalapom divatos,

A kalapom szalma,

Kalapomat télen nyáron

Csak „**TUVICSÁK**” varrja.

TIMIȘOARA II., Buziási ut 9 szám.

Női és férfi kalapudonságok!

Női szalmakalapok átalakítása

már 70 leíért.

Furcsa bűnügy, amely 25 évi fegyházzal kezdődik és — házassággal végződik. Rómából írják: A kalábriai Reggio városának törvényszéke furcsa bűnügyet tárgyalt ma. Az ügy áldozata egy szép és fiatal reggioi leány volt, akinek sokan udvaroltak és akit nagyon erényesnek ismertek. Ezt a leányt öt parasztleány meghívta farsangi mulatságra. Minthogy a mulatságon bátyjai is részt vettek, a leány beleegyezett. Elment a mulatságra. Remek volt a hangulat, rengeteg bort ittak, táncoltak, tombolt a jókedv. Különösen jókedvű volt az öt gazdag parasztleány, aki a szép leányt meghívta. Mikor már valamennyien részegek voltak, egyik fiú fogadott társaival, hogy még az éjszaka folyamán meghódítja a szép parasztleányt. A többiek viharosan helyeselték és maguk is vállalkoztak erre a feladatra. Hajnaltájban megindultak a leánnyal hazafelé. Utközben a magukról megfellebbezett részeg legények brutális merényletet követtek el a szerencsétlen leány ellen. Mind az öt leány a törvényszék elé került, amely rövid tárgyalás után fejenként 25 évi fegyházra ítélte őket. Az ítélet kihirdetése után az egyik fiú — az, aki a fogadást kötötte — odalépett a bíró elé és kijelentette, hogy hajlandó a leányt feleségül venni. A bíró a leányhoz fordult és megkérdezte, hogy mi a véleménye erről az ajánlatról.

— Nagyon szívesen hozzá megyek, — mondta általános meglepetésre — hiszen már gyerekkorunk óta jó barátságban vagyunk és amíg nem követte el ellenem a nagy bűnt, nagyon szerettem.

A bíró aztán megváltoztatta az ítéletet. A fiatalember még aznap házasságot kötött a leánnyal, másik négy társa pedig köteles volt 50—50.000 lira hozományt fizetni a leánynak. Így aztán az ügy közmegelekedésre véget ért.

MÜLLER, Timisoara
a legszebben fest, tisztít és mos!

Dinkovics Alex. férfi ruhaszabó

Timișoara II. Három kir. u. 13.

Mérték után készíti a legdivatosabb férfiruhákat és felöltőket. Prompt kiszolgálás, olcsó árak.

PAJTÁSHÁZASSÁG

REGÉNY, FRANCIA EREDETIBŐL FORDITOTTA: STANKOVITS TIBOR

(12)

— A réteken?

— Falun nőttem fel, asszonyom. Én is!

— Livryben, Seine et Marne départementban. Nem ismeri?

— Nem. Én Bois Lucy-ben nevelkedtem, Loiret megyében.

— Oh, ha tudná, mily szép volt ott. A nagy, egyenes, széles, nyárfákkal szegélyezett országut, mely átszelte a lapályt.

Ideje volt, hogy e keserű gondolatok áramlatát más mederbe tereljem.

— De hisz én kétségkívül zavarom Önt, asszonyom, immár két órája, hogy itt vagyok.

— E két óra rövidnek tetszett nekem: csak örvendek, ha ittletét meghosszabbítja.

S így még egy teljes óráig együtt maradtunk. Megmutatta lakását töviről hegyire. Valóságos kis bijou. Aztán megmutatta ruháit, fehérneműit, kalapjait. A sok remek holmi egészen elkápráztatta. Mikor eljöttem tőle, egészen ki voltam békülve a kis „michette”-ekkel.

Most aztán el voltam készülve arra, hogy otthon megvivom az utolsó döntő, győzedelmes ütközetet.

XXXVIII.

Férjem csak pontban az ebéd idejére jött haza.

Jókedvű volt s az ebédet vidám hangulatban költöttük el.

— Ma este még el kell men-nem hazulról — mondá férjem a pecsenye után — megint találkám van, hisz tudod, avval a cliensem-mel, akit már többször említettem.

Persze hogy tudtam. Sőt teljesen fölöslegesnek tartottam még azt is megjegyezni, mily különös szokásai vannak ennek az urnak, aki csak esti tíz órától éjfél-tizenkettőig fogad. Majdnem azt mondhatnám, részt vettem az uram örömeiben: vidáman dörzsölte kezeit, mint akinek valami csábító csemegére van kilátása.

— Tehát minden jól megy, barátocskám, ügyeink pompásan állanak, ugy-e bár?

— Valóban nincs okunk panaszkodni.

— Ránk mosolyog a szerencse.

— Egy idő óta kedvez a sors.

Várj egy kicsit, gondolám magamban, legjobban nevet az, aki utoljára nevet.

Az egész est további folyamán végtelen szeretetreméltók, bájosan figyelmesek és tüntetően előzékenyek voltunk egymás iránt. Ha véletlenül leejtettem zsebken-dőmet, Max azonnal rohant, hogy fölemelje; ha cigarettára akart gyújtani, hamar meggyújtottam egy gyufát és átnyújtottam neki. Mikor indulni készült, felsegítettem neki felöltőjét s kezébe adtam sétapálcáját. Mikor megcsókolt, szemeiben a lelkiismeretfurdalás árnyát véltem megpillantani.

Oh! a nyomorult!

Mihelyt betette maga mögött az ajtót, siettem a fali órához.

Tíz óra.

Egy pillanatra le nem vettem a szememet a mutatóról.

Most van a fele uton, gondolám. Most érkezik meg. Csenget. A kis soubrette — kit örült nevetési inger fog el — ajtót nyit.

— Ó Nagysága itthon van?

— Nem, uram.

— Hogyan?

— Ó Nagysága elment hazulról s általam azt izeni Uraságodnak, hogy ma este nem jön haza.

Nem hisz füleinek. Faggatja a szobaleányt. Ez konokul megmaradt állítása mellett.

— Akkor holnap reggel újra eljövök.

— Ne tessék fáradni, mondja kegyesen, behizelgő hangon a fehérkötényes szobaleány. S mivel a mi emberünk tátott szájjal áll előtte, s a fehérkötényesnek nincs egyéb mondani valója s érzi, hogy a kacagni vágyás csiklandozza ajkait, szép csendes-betesz az ajtót annak az orra előtt, ki még tegnap az ura volt. Idáig volnánk!

Az egyik oldalon — az utca felőli részen látni vélem a tető-pontjára hágott megrökönyödést, a másik oldalon, az előszobában, hallani vélem egy leány könnyed hangos nevetését, melynek csengő hangjai úgy peregnék, mint egy nyaklánc gyöngyszemei. Oh! az a csuf kis fehér kötény!

Es most, vajjon mit fog csinálni

az én férjem uram? Egy kis sétát a boulevardokon, hogy eloszlassa keserőségét, hogy elhitesse velem a találkát s kikerülje a rögtöni, nevetséges visszatérést hosszú orral, lekonyuló fülekkel.

Vagy tán lelkendezve egyenesen haza vágat s még arra sem gondol, hogy a látszatot megőrizze? Vagy esetleg oda áll az utca sarkára, onnan megfigyeli a házat s nézi, hogy nem-e világosodnak meg az áruló ablakok; megvárja a hűtlen kedves visszatérését: ha egyedül van, oda-dobja magát lábaihoz, ha nem, ráveti magát lovagjára — természetesen azért, hogy irgalmatlanul megfosztja. Istenem! csak öngyilkosságot ne kövessen el kétségbeesésében. Ez az eszme megbor-zongatja a hátamat, fojtogat, megfojt! Ah! ha erre korábban gondoltam volna. Reszketek, vácog a fogam a félelemtől. Így telik el néhány pillanat, melyek hosszúak, mint az örökkévalóság. Már itt kellene lennie, ha... A csengő megszólal. Ez ő!

Zsupsz!

Egyenesen beront a salonba.

Égészen meg vagyok zavarodva s mindenki elképzelheti, hogy boldogságomban képes volnék nyakába ugrani. Itt van újra, él sér-tetlen és egészséges. De mégis van annyi önuralmam, hogy meg se moccanok s a világ legtermészetesebb s legközömbösebb hangján kiáltom oda neki: „Már!”

Nem felel.

— Nem találta meg cliense-det, kedvesem?

— Nem.

Észreveszem, hogy egészen ki van kelve magából és halovány. Szegény Max!

Leül, nem szól semmit; látszik, hogy mélyen le van sujtva s még csak annyi fáradtságot se vesz, hogy elpalástolja.

Eszközeim teljes birtokában megkockáztatok egy bátrabb felszólalást.

— Kétségkívül az az ur megváltoztatla nézetét. Kár, mert amint mondád, kitűnő üzlet lett volna. Egy gazdag amateur, ugy-e?

Erre durván rám támad.

— Dehát mibe is avatkozol te?

kiáltja mérges hangon. Tulajdonképpen mi közöd van neked ehhez az egész dologhoz.

Oh, Max, mi jut eszébe: hát illő dolog volna az, ha nem vennék részt balszerencséjében?

Minden erőmmel nyomatékosan e nelem ki ez utolsó szót.

Nyilvánvaló, hogy ez egy kicsit ostromba eljárás, hjah! de a revanche!

Nem kapaszkodik bele abba, amit mondtam.

Komor hallgatás üli meg az egész szobát.

Könyvet veszek elő.

Férjem egy szegletben sötét ábrázattal kezdi ki és begombolni mellényét.

Egy negyed óra múlva megkérdem tőle:

— De legalább nem beteg, mondja csak! Vagy talán ki van merülve?

— Egy cseppet se.

— De igen. Meglátszik rajta. Egy kicsit fel kell magát üdítenie.

E szavakra fölemelem a szomszéd szoba ajtónyílásán függő szőnyeget. Be lehet látni a ragyogóan kivilágított ebédlőbe, melynek közepén virágokkal diszitett, válogatott ételek és italok terhétől roskadozó asztal áll.

Férjem álmélkodva rám néz.

— Mi ez? Kérde tőlem.

— Egy kis vacsora!

— Micsoda bolondság ez.

— Nem bolondság ez, szívem, csak előrelátás. Elgondoltam, hogy egy tíz órára megbeszélt üzleti találka után bizonyosan üres gyomorra jön haza. Szegény férjcskémnek csak nem hagyom éhezni. Milyen kellemes meglepetés lesz ez neki.

Mosolyog, de milyen mosollyal, édes Istenem! Akárcsak egy buldog.

— Köszönöm figyelmét, de a fáradtság fölösleges volt, mert nincs kedvem enni.

— De csak nem hagyja úgy a vacsorát, anélkül, hogy hozzá ne nyulna s egy falatkát meg ne kóstolna.

Kíváncsian közeledik az asztalhoz.

— Szavamra, kedves Joliette, hisz ez valóságos ünnepi lakoma. Hisz tudja, hogy este alig-alig szoktam valamit enni.

— Megállj csak, hazug, jól tudsz föllenteni!

Szórakozottan kezébe veszi a menu-t. Nem tudom, hogyan álljak a lábamra: lábaim inognak.

Eleinte hangosan kezdi olvasni, majd hangja mind elhalóbb lesz a meglepetéstől. Ugyanaz a menü, ami a szeretőjénél várta.

Rám néz, meg se moccanok. A perc tragikus. Összeráncolja szemöldökeit. El tudom képzelni, hogy a következő beszédet tartja önmagához: „Hol az ördögbe láttam már ezt a menu-t? Mily ostoba vagyok!... Pedig... Véletlen összetalálkozás? Furcsa, mégis csak nagyon furcsa.

Leülök s intek neki, hogy utánozzon engem.

Minden ellenkezés nélkül enged, hogy szolgáljak neki.

Réveteg, megnyugodni nem tudó szemei ide-oda kalandoznak az egész szobában. Végigsimítja a homlokát: úgy látszik, meg akar arról győződni, hogy ébren van s amit lát, nem valami lázszült zürzavaros álmkép.

Lenyel néhány kanál huslevest s egész határozottsággal jelenti ki.

— Nem, Joliette, mondom, nem vagyok éhes!

Persze, a kis incidens elvette az étvágyát; s én nem sejtettem előre az oly természetes hatást.

— No csak, fogjon hozzá, unszólám, egy kicsit, az én kedvemért.

— De nem, ha mondom.

— Fogadok, hogy Önnek hiányzik valami.

— Joliette, kérem, ne bosszantson.

— Mily rosszkedvű ma! Ez a kis gyerekség, amit kieszeltem azért, hogy mulattassam, nem tetszik Önnek? ...

Talán a társaság visszatetsző, amelyet kénytelen-kelletlen el kell fogadnia?

— Mit akar evvel mondani?

— Azt, hogy a vacsora jósága nem azon ételektől függ, amelyekből össze van állítva, hanem attól, mily élvezetet várhatunk azon személytől, akit magunk választunk ki, hogy vele a vacsorát megosszuk.

— Ön félrebeszél!

Mosolyogtam.

— A menu ugyanaz! Csak a vis-à-vis változott s máris azt mondja, nem éhes!

Elsápadt s roppant zavarba jött.

— Joliette, kiáltá — néhány perc óta Ön talányokban beszél. Én nem értem Önt. Felszólítom, hogy magyarázza meg szavai értelmét rögtön s minden mesterkedés nélkül.

Olyan brutálisan ejtette ki e szavakat, hangja oly durván, oly könyörtelenül csengett, szemeibe a dühnek oly kifejezése ült ki, hogy elvesztettem minden hidegvéremet.

— Szerencsétlen — kiáltám könynyekre fakadva — hát ennyire szeretted őt!

Ott állt előttem halásápadtan, görcsösen összeszorított ujjakkal.

— Joliette!

Tavaszi szél...

Térdre vetettem magam lábai előtt.

— Bocsánat, bocsánat, Max! Most már látom, helytelenül cselekedtem. Azt hittem, én szegény ostoba, örült teremts, hogy ha téged vissza akarlak hódítani, csak azt kell elérnem, hogy az az asszony lemondjon rólad s akkor magadtól visszatérnél hozzám. Elfelejtettem, hogy szereted őt. Nem volt igazam. Bocsáss meg! De végtére is, jogom volt hozzá, mert te az enyém vagy, az én férjem, én tettelek boldoggá, emlékszel-e? Nem tettem soha olyas valamit, amiért ezt érdemeltem volna tőled.

— S te bizonyosan fenyegetted őt, ugy-e, te szerencsétlen, hogy mondjon le rólam, hagyjon el engem.

Két kezemet szájára téve, egy kézmozdulattal visszafojtottam továbbí vádaskodásait s méltatlan kodva kiálték fel:

— Nem, nem! Ilyet nem lettem volna soha képes megtenni!

Fuldokló, zokogástól töredező hangon elbeszéltem neki találkozásomat Saint-Giles kisasszonnyal. Eleinte nem szólt semmit, mozdulatlan maradt és harapdálta ajkait. Majd hosszú hallgatás után fojtott, tompa hangon kérdé:

— S ráállt a kívánságodra, csak úgy, minden ellenkezés nélkül?

— Igen, Max.

— Még csak meg se próbálta...

— Nem, Max.

— Hazudsz, hazudsz! — kiáltá haragos kitöréssel. — Az lehetetlen. Ujra mondom, hogy fenyegetted őt s úgy csikartad ki a beleegyezését.

— De, ha esküszöm neked, hogy nem!

— Fenyegetted, ha mondom! Ah! Nyomorult teremts!

— Max! — Oh! Istenem, mi csoda bizonyítékot adjak neked, ha nem hiszel szavamnak. Esküszöm neked mindarra, ami szent és drága előttem: életemre, becsületemre... szerelmemre.

Azt kell hinnem, hogy kétségbeesett hangomból kiértett az az őszinteség, melyet színlelni nem lehet, mert a harag, mely arcát eltorzítá, hirtelen a keserű fájdalom kifejezésébe olvadt át. Tán-torogva, mint az itas ember, néhány lépést tett az ajtó felé, majd egy székre hanyatlott, kezeibe temette arcát s nem véve tekintetbe azt, hogy ki áll előtte, mintegy eszelősen sutlogá magában:

— Hát nem szeretett!

Elképzelhetik, mily fájdalmas lehet egy hitvesnek ily szavakat hallani s látni azt, hogy ebben a válságos pillanatban minden gondolata azé a másiké, hogy amazt szemérmetlenül többre becsüli nálam s egész szívét egyetlen érzellem tölti be, nem a fájdalom, hogy engem végig kinezott, hanem az, hogy immár nem kélekedik abban, hogy házasságtörő szerelme viszhangra nem talál. Oh igen! Ez kegyetlen, fájdalmas, lealázó volt, de kérdem, vajjon megmarad-e az esztelen szeretőben a hiuság egy paránya, ki kétségbeesetten kapaszkodik a hűtlen kedves után, ki akaratának egész erejével, szenvedélyének egész hatalmával akarja őt s ki kárhozatba kergetné lelkét, hogy csak visszaszerezhesse. A fájdalom e fölkiáltása, amelyben pedig gyűlöletes hangja rezgett, örömmel árasztotta el a szívemet. Mind a két kezemmel átkaroltam Max fejét s keblemhez szorítottam: ajkam möhó sóvárgással szívta fel a szeméből patakzó könnyeket, azokat a könnyeket, melyeket azért a másikért hullatott.

— Nem, nem, hidd el, szívem, ő nem szeretett téged. Én bátran állíthatom azt. Csak azt mondtam el neked, amit saját szájából hallottam. Ne sirj, nézd, esdve könnyörgöm, ne sirasd azt az asszonyt. Ne sirasd, megtiltom neked, hisz úgy se szeretett.

Amint így lassan odaomlottam lábaihoz, ő szép szeliden fölemelt s térdére ültetett: fejemet odavonta a mellére s forró csókok özönével borította homlokomat:

— Te pedig szeretsz engem, — sutlogá, gyötörő csalódásai közepett gyengéd becézés, őszinte szívömlengés és vigasztalás után sóvárogva, mint egy baby, ki eltörte játékszerét. — Te szeretsz engem, édes kis Joliettem, halavány hűséges csillagom a viharban, arany-szívű virágom, életem illatos balzsama. Te szeretsz és megbocsátasz nekem, mert magasztos vagy szíved könyörületében, megbocsátod mindazt, amit ellened elkövettem s amivel kiérdemeltem gyűlöletedet, közönyödöt és megvetésedet. Minnél nagyobb a te nemeselelkűséged, annál nagyobb az én szégyenem, gyalázatom és lelkiismeretfurdalásom. Ah! Én nyomorult, nyomorult.

Kibontott hajfürtjeim ezüstös hullámaiba takarta arcát.

— Nem, nem, ne sirj, hisz te

gyermek vagy, ez az egész. Megfeledkeztél magadról, ne gondolkunk rá többet. Másutt kerested azt, ami megvan neked idehaza is, a boldogságot, mely itt ül tűzhelyed mellett, egy kicsi asszonyska, ki szeret téged, boldoggá akar tenni s aki cserébe mindazokért, mit neked adni kész, nem kér tőled mást, csak egy kis vonzalmat, egy kis ragaszkodást, egy kis szerelmet.

Még forróbb öleléssel szorított magához.

— Oh! Igen, — sutlogám, miközben lelkem majd elolvadt a gyönyörtől és mohón szívtam be ajka forró leheletét, így, így, hisz tudod, mint hajdan, Bois-Lucyben, akkor este, mikor bejöttél a szobámba. Öledbe vettél s én egész bizalommal odahajtottam a fejemet szívedre s oly jól éreztem magam, hogy — emlékszel-e? — így kiáltottam fel: „Mindig örökre, így szeretnék itt maradni!” Igen, így, mint akkor este, mikor odaadtam neked maginat!

Ajkaink és könnyeink összeolvadtak!

— Bocsáss meg, rebegé. bocsás meg, édes Joliettem! Köszönöm! Te visszaadtad nekem a nyugalmat, a békét, a boldogságot. Most már bátran, álszemérem nélkül megmondhatom neked, hogy ott nem voltam boldog: olyan volt az egész, mint a rossz bortól okozott egészségtelen mámor, mely után keserű a szájuk ize; nekem s volt békességem, mert éreztem, hogy bűnös vagyok. Igazad van, a boldogság itt van, itt, te melletted, te benned: a boldogság, édesem, a mi frigyünk, ami szerelmünk, a boldogság a mienk, egyedül, örökre a mienk!

Hirtelen árny suhant át homlokán:

— Átkozott legyen az, aki bűntársam volt.

— Nem, Max, ne átkozzuk őt... hisz ő jó volt.

Meglepetve, majd mosolyba olvadó tekintettel nézett rám:

— Igazad van, édesem, hisz jó részt neki köszönhetem a boldogságot, mely most ölembe hull.

— Akkor hát megbocsátasz neki?

— Édes kicsi jószágos szentem, hát lehet-e tőled valamit megtagadni! Igen, megbocsátok neki — ha ugyan meg lehet bocsátani egy olyan bűn öntudatlan eszközének, melyért egyedül magunk vagyunk felelősek. Most eljövend

a te országod s ennek, kezeskedem róla, csak akkor lesz vége, mikor az én életemnek.

— És bocsánatod ajándék ez örvendetes új országlás kezdetén.

— Igen királynőm.

— Edes, jó uram, mennyire szeretlek.

— Drága Joliettem, mennyire imádlak.

Hízelegve még jobban odasimultam keblére:

— Mondd újra meg újra, én jó uram, halkan, egészen halkan, suttogva, hogy a szívem hallja!

— S ekkor, csaltanó csókok közt, melyek virágos ajkakra szálló szárnyak csattogásához hasonlítottak, két eskü röppent el egyszerre, két boldogságtól ittas lélek szerelmi esküje.

XXXIX.

Elhatároztuk, hogy egy második nászutazást teszünk s még másnap indulunk. Egy napot vett igénybe a podgyász előkészítése. Összekuszált hajjal, alsószoknyában álltam a börendők mellett és segitettem Maxnak, ki nem tudott két rakoncátlan nadrággal boldogulni és sehogysem tudta őket belegyömöszölni — midőn legnagyobb meglepetésünkre Contran de Noisec ur lépett a szobába.

— Meglátva a nagy csomagolást, megdöbbsent.

— Önök elutaznak?

— Igen... Ausztráliába!

Hangosan felkacagtam.

— Tudja, éreztem előre s féltem attól, hogy még esetleg valami meggondolatlanságot követtek el — Önnel! Így jobbnak tartom kitérni a veszedelem elől. Megpróbálom, távol az avenue Marceau-tól, boldogtalan szenvedélyemet a feledés sirjába temetni.

Bánatosan csóválta a fejét.

— Asszonyom, Ön a legbájosabb s legszeretetre méltóbb asszony, kit ez életben szerencsém volt megismerni: de egyszersmind a leg-ravaszabb s legcsipősebb. Én nem vagyok ravasz és furfangos — s ha ebben kételkedtem volna, Ön elég érthetően bizonyította volna nekem — de bármily ostobának tartson is, arról könnyen számot tudok magamnak adni, hogy Ön a képzelhető legszemesebb módon üzött gunyt belőlem s ez elveszi tőlem a jogot, hogy Önre nehezteljek. Megértemeltem azt a leckét, melyben

Ön részesített: köszönöm, Önnek.

— És most kell-e sajnálnom a a dolgok ilyen fejleményét? Azt hiszem, nem, szerettem Önt asszonyom, de boldogok úgy se lehettünk volna. Sokkal előnyösebb rám nézve, ha visszatérek abba a világba, melyet alaposan ismerek s amely végtére is az én világom, hol a megcsalt asszonyok nem alkudoznak s így könnyebben engedik magukat a veszteségért kár pótolni. Látja, asszonyom, egy olyan agg legénynek, mint én, ez határozottan a legjobb világ. Természetesen még ennél is többet ér az, hol az asszonyok csak elvállalt kötelezettségeiket tartják tiszteletben. S most bucsuzom Öntől, asszonyom, megvallom, fájó szívvel, — de ne nevéssen ki e vallomásért — fájó szívvel, de boldogan, hogy a véletlen különös kedvezése folytán szerencsém volt egy oly nővel találkoznom, a szerelmem helyett, amivel úgy se tudná, hogy mit kezdjen, legőszintébb nagyrabecsülésemet adhatom.

Ime, ez volt utolsó beszélgetésünk.

Még aznap este 8 órakor elutaztunk. A Félix házaspár eljött bucsuzni hozzánk, Lorient is abban a percben érkezett meg, mikor kocsira ültünk s éppen csak annyi ideje volt, hogy egy kis bucsubeszédet rögtönözzön s ott a járdán nagy pathosszal előadja nekünk. Benedek ur, ki éppen sétára készült a sántaságából gyógyult Ajax al, a legnyájasabb mosollyal a földig leemelt kalappal üdvözölt bennünket.

Az első emeleti erkélyről néhány virágszál hullott fejünkre.

S mivel csak a lehető legkésőbb tudjuk magunkat rászánni arra, hogy elhagyjuk, akiket legjobban szeretünk, édes anyám és Simonne egészen a vasuti koci lépcsőjéig kísérték bennünket.

Szóval, vidám utazás volt, szerelmesek utazása, kiket, hű és bájos kíséret gyanánt követnek az őszinte barátok jóakaró szerencsekívánatai.

Mit mondjak e második nászutazásunkról. Olyan volt, mint egy álom. Az új életre ébredt, tündöklő, rajongó szerelem olvasójának gyönyörűséges lepergetése. Igaz, hogy az új életre keltett szerelem lángja lassacskán újra lelohadt, de a tűz heve mind-

végig megőrizte instensív erejét. Mikor Párisba visszajöttünk, jobban szerettük egymást, mint valaha, de megszilárdult, állandó, nyugodt vonzalommal, melyet az idő és a tapasztalat megérlelt. Most már nem vagyunk többé pajkos fickók, hanem egy komoly házaspár — ami azonban éppenséggel nem jelenti azt, hogy sutba dobtuk hajdani szent, egészségtől duzzadó vidámságunkat.

Itt folyik most az életünk, mint a patak kristálytisztá, csendes hullámai, melyek visszatükrözik a felhőtlen ég derültől sugárzó azurját.

Szép tavaszi estéken vonatra ülünk, mint a régi jó időkben s, felújtsuk a kedves emlékeket, kirándulunk Poissy-ba, Saint-Germain-be, S anélkül, hogy kicserélnők gondolatainkat, egymásra mosolygunk, emlékünkhöz idézzük a mult bohóságait, örömeit, tréfáit és sütkérezünk az üdvöztető szerelem napfényes derűjében.

S aztán — mit mondjak még: éltünk utjai csak rózsákkal vannak behintve s azt is megsughatom, hogy babérral és borostyánnal is, amelyek üdvösségünket elárasztják a dicsőség illatával.

Amint látják, édes anyámnak nincs oka megbánnia az eredeti nevelést, amelyben részesített; hisz ennek köszönhetem, hogy ma én vagyok a legboldogabb hitves ezen a világon.

Simonne ma is boldogít barátságával, mely mindenek felett oly kedves nekem.

Lorient keble dagad a büszkeségtől, hogy nemsokára keresztapa lesz: derék barátunk imádja az apró szenteket.

Ami pedig a jó Euphemia néit illeti, kiről már régóta nem beszéltem, napról-napra fiatalodik s pajkos maliciával gyönyörködik öörkösei öregedésében.

És most, nincs egyéb hátra, mint befejezni e tulságos hosszúra nyúlt emlékiratokat, melyekben talán meglehetősen gyakran megfedkeztem magamról. Egy hő óhatással zárom soraimat: vajha az Ég Önökkel szemben se lenne soha kevésbé kegyes, mint a bois-lucy-i erdők kis vad lányával; vajha az évszakok Önök iránt is oly nyájasak lennének s legtisztább sugaraikat, az üdvösség napfényét árasztanák Önökre.

— Vége. —

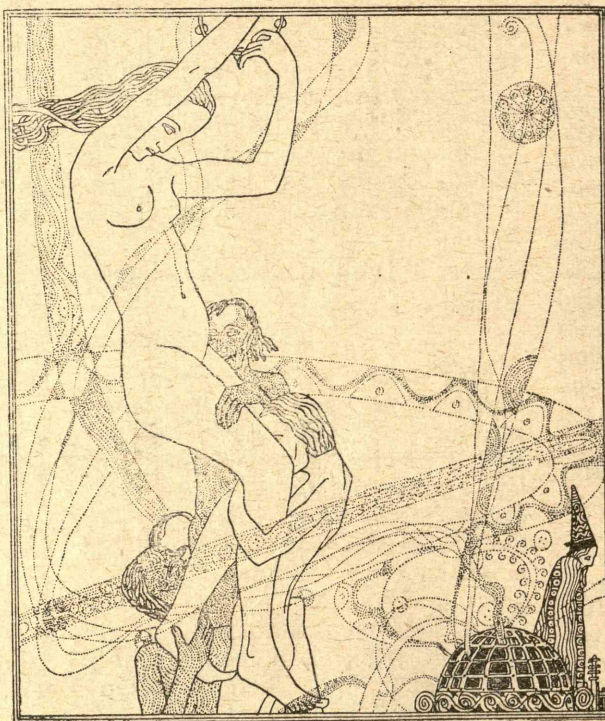
FÖLDI ÓPERENCIÁK

— Irla: RÉVÉSZ BÉLA, Kozma Lajos rajzaival. —

Artista elbeszélés a párdüctestű Nanonról és a hindu Salimről, meg arról a sok-sok délceg leventéről, akik Nanon teste köré csavarodva, nem engedték a csodaszép lányt eljutni Brahma közelébe. A novellához Kozma Lajos készített művészi illusztrációkat, melyre külön is felhívjuk olvasóink figyelmét.

A mély hegedük bugtak, az üveg-harangok rezgősen csendültek, a vonós hegedük iramló, lankadt akkordokkal zengtek, Nanon táncolt. Éjszaka volt, a nézőtér fölött füstfelhő terjengett, az emberek nyugtalankodtak, a csillogó szemű fejüket előre meresztették, furcsa, morajos csöndben lesték Nanon mozgatait. Az kilibbent a füstölő tömjén vedrek közül. Megállt. Nagy, szomorú arcán sirt a mosoly, széles homlokát fehér lángokkal körülfutotta a roskadó szőke haja, égő, fekete szemét csudálkozva megnyitotta, odasurrant a bűvész mellé. A kaftános emberke termőföldet szórt a szinpadra, letakarta a süvegével, morgott, bolondos szavakat hadart és kicsi kezével titkos vonalakat rajzolt a levegőbe. Nanon táncolni kezdett. Az üveg-harangok nevettek. Nanon bontogatta fátyolait, fehérén vonaglottak a vállai, kígyós karjai keskenyedve már csupaszkodtak, a forró dereka meztelenül kanyargott a nagy csipői között, kicsi, ifjú melle duzzadva emelgette a smaragd takarót; megszíról dörögtek az üstdobok, Nanon elhullatta fátyolait. A kaftános emberke lehajolt a földre, jártatta a kezét a süvege fölött, lapos gesztusokkal emelgette, felemelte, kicsi gyümölcsfa nőtt ki a termőföldből. Nanon vonszolódott, lépegetve körüljárta a gyümölcsfát, csuklott a karcsu lába, mozdult a nyugtalan melle, vonaglott a szilaj, kemény háta. A bűvész behúzódott a tömjénvedrek közé, fölemelte a kezét és szétnyitott tenyerekkel termékenységet hintett a gyümölcsfa felé. A gyümölcsfa lassu mozdulással fölfelé nőtt, sötétzöld levelek bujtak ki az ágain, szellő suhant át rajta, bársonyos datolyák ültek ki a levelek alá. Nanon tavaszi teste megringott. A hegedük sietős pizzicato, mint szirmok a megbontott virágról, repdestek le a hegedükről és érzéki illatozással sodródtak a gor-

donkák széles, buja harangjaira. Nanon derekán fehér kígyók siklottak, felrohantak a meleg hónaljába, letekerektek a diadalmas csipőre, öllel-kezve fonták át a szétnyitott lábait, kéjelgő utazással rácsavarodtak a zafir-ékes, rubint-diszes, hosszú uj-

jaira, kulcsolódtak, remegve kihajoltak; Nanon megrázkódott, eltorzult arcát fölemelte, lobogó fekete szeme elrévedt a nézőtér fölött, szenvedéssel mosolygott és villámos tekintetét beküldte az egyik páholyba. A kaftános emberke odaszökkent a táncosnő mellé, topogott, táncolt körülötte, megérintette a forró testét, ümmögött, suttogva könyörgött:

— Nanon... Nanon...

Nanon remegett, Nanon csak mosolygott, falánk, szikkadt ajkát megnyitotta, koronás fejét fáradtan lehajtotta és alulról fölfelé ivelő tekintettel, megbámulta a fekete embert, aki a páholyban ült. A függöny alá szállt.

Nanon eltűnt. Hajnalban bejött a barba és odaült a bűvész mellé. Megbontott haja belecsapzott az ar-

cába, deli teste megrokkant és kuporogva, lustán, kusza fejét beleejtette az ölébe. Két keze közül fölnézett a bűvészre. Szólt, esengve szólt:

— Szalim, mesélj...

A barna emberke ránézett Nanonra, belemerült az éjszakás nagy szeméibe, sokáig hallgattak, a bűvész szelid szeretettel megsimogatta Nanon arcát:

— Nanon, te rossz vagy...

A részeg leány ráhajtotta a fejét Szalim térdére és gyűgyögve, rimándkodva szólt:

— Szalim mesélj... a házadról... a nauts-leányokról, akik úgy táncolnak, mint én... hogyan táncolnak?... Könnyű a lábuk, mint az enyém?... Hullámos a testük, mint az enyém?... Ha karolják a levegőt, tudják az emberek, hogy miért sóvárognak? Ha lesiklik az ujjuk, lassu bukdácsolással, a forró mellükről a forró ágyékukra, tudják az emberek, mitől fáj a nauts-leányok szíve... Szalim mesélj, a templomokról, a félelmes istenekről, az elefántcsonttestű, gyémántszerű nagy Brahmáról... az ájtatos táncokról, a fátyolos táncokról, amiket előtte lejtének a nauts-leányok.

A bűvész lehorgasztotta gömbölyű fejét, husos, kicsi kezével simogatta a Nanon arcát, sóhajosan szólt:

— Nanon, Nanon, a szent bayadérok nem ismerik a férfiakat... a nauts-leányok csak táncolnak, örömeiket, gyönyörüket csak Brahmának adják és amelyik leány férfiura néz, nem lehet nauts-leány.

Nanon fölkapta borzas, szőke fejét, ijedten nézett a csendes emberkére és megrázta a testét a zokogás:

— Szalim, én nem tehetek róla, nem tehetek... ha férfi tekintete rám esik, én a rabja leszek, ha a karját nyújtja értem, én belehajlok, ha az ajkát emeli felém, én rácsókolom az enyémet... Szalim, én meghalok, ha nem szabad szeretni...

Nanon és Szalim elutaztak Ná-

polyból. Hajóra szálltak. Tengeri esték összeölték a két embert. Ha borult az alkony, a sóvárgó Nanon beszéltette a bűvészt, az álmokkal szendergő csudavirágról, indus rejtelmekről, a fájdalmas áhitatról, mely gyöngén és szenvedélyesebben sodorta a gulyatornyos, őrjöngő erdőkkel ringó, zord istenekkel alázatos, óriás virágokkal teliültetett táncos, fantóm-ország felé. A bűvész megálmodta Nanon tisztaságát, csöndes beszélgetésekkel kereste a leány lelkét. Nanont megkörnyékezték a boldog képzelődések; kettesben megnyitott fantáziával készülődtek az áhitat napokra. Nanon templomi táncokat tanult, amilyeneket a nauts-leányok járnak Bhrahma pagodáiban. Elbujtak a fülkében, Szalim lekuporodott a földre, szomorkásan danolt és felbámult a pálmatestű Nanonra. Az ég borzongott, halovány harangján álmélkodtak a rezgő csillagok, mint hajnali szüzlányok eszén az álmodó vágyak. Nanon nagy szemeiben víziók emelkedtek, látomások elmerültek. Szalim boldogan beszélt:

— Az embernek mindig csak készülni kell a tulvilági örömökre. Az ember mindig csak imádkozzék, alázatos legyen, mindig jó legyen, mert sohasem tudni, kinek a gonosz lelkét hordja magában... Mi nem vagyunk, csak leszünk, amikor megszületünk, valaki meghal és mire mi meghalunk, a mi lelkünkért új halandók születnek... Mindig csak készülődünk a testi halálra, az új vándorlásra és ha jók voltunk, Brahma elvezet bennünket az alázatos emberhez, akit értünk a földön elindít, ha rosszak voltunk, beágyaz bennünket az üvöltő farkas, a fekete medve testébe... Ha megtisztult a lelkünk, egyszer majd beszállunk Brahma keblébe...

Nanon hirtelen ráfonódott a beszélő emberkére és remegve, irtózva mondta:

— Szalim, én rossz vagyok...

A bűvész fölemelte magához a leány lehajtott arcát, meleg kezével lágyan megsimogatta, nyugodt tekintete belemerült Nanon rémülő szemébe. Meghatottan, komolyan mondta:

— Nanon, csak légy alázatos... Nanon, Brahma látja, amikor te táncolsz... Nanon, nem érzed?...
Te benned egy nauts-leány lelke

vándorol az örök üdvösség felé.

Nanon sirva fakadt, Szalim elgondolkozva hallgatott. Fájdalomoltó csönd volt, az ég összeszűkült, a tengerből esti illatok szálltak föl, a sötét víz peremén félelmes hindu-istenek ültek, gyémántos kupola borult rájuk és ha libbent a szellő, szent pagodák oltáráról elhozta ide a nagyfejű magnoliák, a dustestű lótuszok fűszeres szagát.

Nanon őrizte magát. Szerelmes szívét csittitgatta az ájtatossággal, férfiu-csókoló képzeletét elcsodálkoztatva a hindu táncok bűvös káprázatával és hűséggel környékezte, gyöngéden szolgálta barangoló társát, az

indiai bűvészt, ragaszkodott hozzá, mint a messzi rejtelmeket karoló álmiaihoz. De csöndesen Marseillebe érkeztek. Nanon leszállt a földre. Az első napokban pihentek, diszletekkel, muzsikával próbáltak, az orfeumi barban az artistákkal ismerkedtek. Előadás után vidám volt a korcsma, arab jongleurek, amerikai akrobaták, olasz tornászok, ausztráliai énekesnők, francia sanzonettek, spanyol táncosnők testvérkedtek, keresték egymást a lélekre, fajtára legidegenebb emberek. Mulattak, mindenki szívesen átadta egymás öröme az, amivel világjáró útjában sikere volt. Most Tropp, a majomakrobata volt soron. A társaság kacagott, a nők ujjongtak, a hosszú Tropp ezuttal kosztum nélkül mó-

kázott. A szűktestű ember összekuporodott és ültéből felszökkent az ablakpárkányra, guggolt, egyik lábát fölemelte és megcirogatta vele az állát, majd megugrott, átszökdécselt a társain, gömbölyűen pottyant az üres székekre, aztán rápattant az asztalra s a boros üvegek nem dőltek fel, hunyorgó szemekkel maga köré nézett és az asztalról visszaszökkent a helyére. Tropp komolyan ült az asztal mellett, mint egy elfáradt, hóri-horgas szöcske. Tropp mérgelődött, a társaság még mindig mulatott rajta, az akrobata dörögött, ivott, az artisták hahotáztak, amikor Tropp a poharat a szájához emelte. Tropp dühbe jött, összerántotta homlokát és lamentálva mondta:

— Elég volt... már ember vagyok...

Kocintottak, Szalimnak elszorult a szíve. Nanon égő tekintettel megbámulta vörös szomszédját és átemelte hozzá a poharát.

Szalim nyugtalankodott.

— Nanon, menjünk...

Árnyas éjszakában ballagtak haza, tavaszi eső után nedvesek voltak az utcák, a tenger mellől langyos, finom köd szállt rá a városra, a párafátyolok foszlányosan rácsavarodtak a lombosodó fákra, az üveges gázlámpákra. Nanon összevonta felöltőjét, az arcát az ég felé emelte, lassu léptekkel ment Szalim mellett. Sóhajosan mondta:

— Szalim, most mindig Nápolyra gondolok...

A bűvész hallgatott, kicsi vas fejét horgasztotta, Nanon izgatottan beszélt:

— Szalim, mondd, hát nem igaz? A hindu leányok a szerelemért születnek, a félelmes istenek a szerelemért hintik tele csókokkal a szívüket, az ölelésért gömbölyödik a forró, barna karjuk, a boldog vonaglásért varázsolják táncossá a tüzes testüket... Mondd Szalim, nem igaz? Nálatok mindig tavasz van, másképp süt a nap az emberekre, a virágokra, jobban ragyog a csillag, nehezebb a levegő, nálatok az emberek is szerelmesebbek. Nem így van Szalim?

Készülődtek a fellépésre. Nanon festette, diszította magát, Szalim fel és alá járkált az öltözőben, két összekulcsolt kezét a hátára emelte, az ujjait kuszálta, fonogatta. Kisietett a nézőterre. A német bűvész

hajlongott a publikum előtt, a bajszos arca, a nagy teste büszkén ragyogott a reflektorsugárzásban. Elsötétült a színpad. Villámok rohantak át a sötétségen, a szálás germán fölemelte a kezeit és vakító csillagokat, gyémáncsóvász üstökösöket hajigált a levegőbe. Égi játékok kavargott, zengett, ragyogott a nézőtér fölött. A sustorgó csudáktól szivárványok, százzsinű lángvirágok felröpültek, aztán elhalványodtak, eltűntek, a reflektor kávé dobott a színpadra, a német bűvész diadalmasan mosolygott a tomboló közönségre.

Nanon fölmagasodott, szomorú arcán sápadt sugarak hullottak, smaragd szőke feje megmozdult, fehér, nagy homlokát halkán fölemelte, fátyolos teste megrázódott, leszökken a trónusáról. Radha istennő földi életre ébredt és megmutatta az embereknek, mint szabadulhatnak fel érzékeik rontó bilincseiből. Eltáncolta a bűnös látást, mely az alvilág utjaira vezeti a tévelygőt, fantomok lebegnek Nanon előtt, kísértő emberi rejtelmek, Nanon előttük, körülöttük utánuk, libbent. Csábos káprázat ringott a lángoló tekintete előtt. Nanon párdúc teste vergődött, fátyolai hullottak, szandálos lábaitól gyönyörű fejéig kigyóvonalban elhajolt és hátraszegett ábrázattal, apró szökkenésekkel kergette, kereste látomásait; két szerelmes karjával beledől az ígézetbe.

Szalim meglapult a datolyafa árnyékában, ijedten nézte a leányt és háborgta dadogta:

— Nanon... Nanon...

Nanon fölgyújtott testét átadta a villásbajszu bűvésznek. A germán bika nyögött, birkózott a megbolondult leánnyal. Lerészegedtek mind a ketten. A bágyadt hajnal szomorúságokat pergett Nanon tehetetlen szívére, mámorosan karotla a kedvesét, felsóhajtott:

— Ha én most Nápolyban lehetnék...

Nanon fölült az ágyban, boglyas fejét magasra emelte, az ajka sirásra rándult, gyagyogott, magának mondogatta:

— Gabriel szép és szerelmes, mint te... Érzem... érzem, amint szorítja a nyakamat, öleli a testemet, meghalok... két szeme rám tekint... nem bírom a szívem, leszakad, belecavarodnak az ujjaim a fekete, meleg hajába... édes Gabriel...

A dühös német kilökte az ágyból a könnyes szemű Nanont, káromkodva kiment a szobából. A részeg leány fölcihelődött az ágyból, álmélkodó ábrázattal álldogált a kicsi

szoba közepén, fáradtan összeszedte ruháit, sirt, mosolygott, könnyű teste megnehezedett, kiballagott az utcára. Szalim várta a füstös barban, Nanon nem szólt semmit, zavaros, ki-vörösödött szemével ránézett a csöndes emberkére és roskadtan, félénken leült melléje. Szótlanul, némán bámulták a lila derengést, sóhajgtak, szomorkodtak, Nanon fázósan behúzódott a korcsmasarokba. Remegett a hangja, amikor újra mondta:

— Szalim, én rossz vagyok, Szalim, ne haragudj...

A barna emberke izgatott lett, verte a rejtelmes indulat és elfulva, szűken mondta:

— A német bűvésszel voltál ugy-e? Azzal a hitetlennel... azzal a svindlerrel?...

Szalim elharapta a szavát, két kezét a mellére tette, a fejét lehajtotta és szeliden, alázatosan szólt:

— Nanon... Brahma mindent lát.

Tovább vándoroltak. Párisba utaztak. Nanon boldogan gondolt a sikereire, összebujt Szalimmal, új táncra szóló beszélgetett vele. Éjszaka volt, a vonat rohant, ha elhallgattak és az elképzelt örömkön hirtelen elámultak, úgy érezték, hogy bujdosó szörnyeteg hátára kerültek, vaslábainak szörnyű léptei felzöngtek, feldöngtek hozzájuk. Szalim elborult ábrázattal, fénylő tekintettel hallgatta Nanont. A táncosleány rádőlt társára, érzékeny hozzásimult és zihálva, mámorosan beszélt:

— Szalim, szeretnék most táncolni... ha a karom így, csendes, ha a derekam most pihen, ha a lábaim, így mozdulatlan ülnek, Szalim, azt érzem, hogy halott vagyok. Ha táncolok, én más vagyok... érzem, amint valaki fölnyitja a szívemet, fölcsókolja a véretem, gyönyörűségeket hint a szemembe és boldog ringásra elindítja a testemet... Tudod mire gondolok én, amikor táncolok... táncol a testem és én zöld mezőkön virágzó almafákat látok... előre surrantom az összeszorított lábaimat és szenvedő szívek bugó muzsikáját hallok... kihajtom a karjaimat, körülfutják a csipőmet és én azt érzem, hogy belekarolok az üdvösségbe, amit a te isteneid

ígérnek... És ha megremegnek az ujjaim? S fájdalmasan kinyújtóznak, Szalim, én mindig arra gondoltok, hogy szent bayadérok szent kezeit emelem és ringok velük, szomorkodok velük, ujjongok velük... szagos, fehér lótuszokat himbálnak az ujjaim... Szalim, úgy táncolnak, mint én?...

Nanon Párisban táncolt, Szalim kis datolyafákat növelt Nanon lábai körül. Jelenésük előtt künn járt a nézőtérén és megfeszülten hallgatta a fürge énekesnőket, szomorkodva nézte bukfcenlő akrobatákat, a gyorsrajzókat, a hősködő tornászokat és ha fölarsant a taps, bánatos fájdalmak érintgették a lelkét. Különös érzés titok volt az, hogyha akár biciklisták karikáztak eszeveszetten a színpadon, Szalim elkomorodott, horgasztott feje busult a tapsfürgetegben és ravaszul, lassan kibujtak szeme elé a csenevész kis datolyafák, esetlen kezét látta fölöttük, ügyetlenül mozdultak, remegve sansiroztak... Szalim bódult fejjel belenézett a nézőtérbe és a vidám emberek öröms arca megváltozott, csufosan mosolyogtak. Szalim gyáván varázsolta Nanonnak a datolyákat. Nanon táncolt, izmos karjaival ismeretlen, messzi tüzeket magára rántott, derekának vergődő völgyébe lángokat zudított, lihegő ajkára kábitó forróságokat föllehelt, szökkenő lábainak, karmoló ujjainak izeit külön külön gyujtogatta; Szalim sokfonatu szomorúsággal, töprengő elgondolkodással ápolgatta a datolyafákat. Hazamentek.

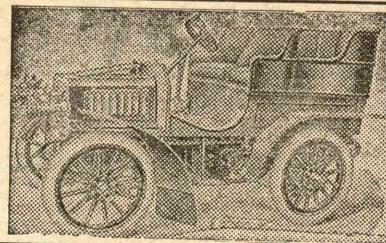
Szalim tűnődött, nehéz szíve komorságok fölött virrasztott. Szalim böjtölt, nem evett, nem ivott és ha nem volt otthon Nanon, verte magát; askélasanyargatással békítgette ostoros isteneit, akik — misztériumokba néző tekintetével ő látta már, rájuk fordították a rettenetesebb arcaikat, a rémületes szájukat, amikben szörnyű fogak éktelenkednek, az ijedelmes nyakukat, amelyekre lisztátalan halandók koponyái vannak koszorukva fűzve. Egy éjszaka Nanon nem ment haza. Lobogva bele-táncolt egy erős férfi karjaiba. Nanon megmutatta pompázó testét a

Értesitem

a t. autótulajdonos és vezető urakat, hogy üzemenben autójavítási munkákat szolid árak mellett pontosan és gyorsan készítek.

Kakas József

autó és gépjávitó üzem, TIMIȘOARA II., Kertész-utca 18.

táncos előtt. A meztelen karjait nyújtóva összefonta, csusztatva ki-nyitotta, vonagló körben, lassan ki-hajította (hogy fognak karolva le-csapni...), gyöngéden letakart lábait tüzekbe borult csipőjéig ringatta (a felnyögő öröm, mekkorát fog rugni rajtuk...), sötétpiros ajaka alig, hogy megnyílt, sűrű, pici fogai fehéren tündököltek (vértől harmatosak lesz-nek a csókok raja...) Összezsaplak, egymásról nem tudtak, aztán pi-hegve csudálkozva nézték egymást. Ittak. Ólmos mámorok leboritot-ták Nanon esztét, könnyezett, sirdo-gált, óbégatva mondta:

— Ugy-e én rossz vagyok...
ugy-e én tisztátalan vagyok...

Nanon zokogott, két nehéz kezét fölrántotta az arcához és beledön-tötte a rémülő, részeg, fejét. Jajga-tott:

— Én nem leszek nauts-leány...
nem lehetek nauts leány...

A francia átkarolta Nanont, forró ujjait szerelmesen belekulcsolta a leány kezébe, megölelte, könnyes arcát simogatva csókolgatta, Nanon megborzosgott. Meleg ajka mosoly-gott, vonaglott, kirajzolódott; fur-csán ivelt szív remegett rajta. Na-non mosolygott, hunyorgatta a sze-mét, össze-kuporodott, guggoló ülté-ből fölnezt a kedvesére. Nanon fátyolos tekintete kigyult, italos esze felragyogott és ujjongva elkapta a barátja kezét:

— Te... te... te hasonlitsz Al-frédra...

Szegény Nanont a legázolás után megint elhagyták. A dühös francia valami riasztót érzett, undorodva, bambán olyas valamit érzett, hogy nem őt karolta Nanon és bős ha-raggal gondolt Alfrédra, Gabrielre, akik vörösek és barnák, de ráha-sonlitanak. Nanon magára maradt, stüppedten ült az asztal mellett, szöke fejét fölemelte, belebámult a világosságba, halovány arcán csur-dogáltak a lassu könnyei és kitá-rult szívvel, merengő gondolatokkal karolta Nápolyt, karolta Marseillet. Bement a bar ba, gyáván közeledett Szalimhoz és ijedten, mosolyosan mondta a szomorú emberkének:

— Szalim, most ne... csak most ne... Szalim, oly boldog vagyok... Nanon ivott, Szalim némán ült mellette. Nézte Nanont, a kusza ha-ját, mely ragyogott, mint a napsü-tötte napraforgó, a fehér arcát, mely fénylett, mint az elefántcsont isten-nők arca, megcsudálta Nanont... apró szemeit befutotta a könny és az alázatos lelkét fölvetette az el-szabadult háborgás. Rátört a leányra:

— A te lelked az üvöltő, farkasoké...
a te lelked a szörnyű alvilágba jut...
a te lelked Siva...

Nanon fölsikoltott:

— Szalim... Szalim... és a két kezét verekedve, kétségbeesve, ösz-szeomolva, rácsukta az átkozó hindu szájára Szalim megrokkant, kis teste összelapult, ráborult Nanonra.

Nizzában rossz volt Nanon, Pé-tervároti magára font megint egy férfiut. Szalim lelkét borotvák szab-dalták. Brüsszelben egy vállas, medve-ember bántotta Nanon szent bayadér-testét. Szalim kétségbeeset-ten harcolt, sujtogatta a rémület, ma-rakodott a sötét gondolattal, tisztá-talan lesz ő is... és Brahma visz-szavonja varázsló erejét. Fájdalom-záporban ácsorgott a nézőtéren. Frakkban, kunkorított bajusszal bü-vészkedett egy ember. Nagy, furcsa gépek, csillogó acélszerszámok áll-tak körülötte, izgalmas produkció-kat végzett velük, harsant a taps... Szalim bánatos szeme elé kibujtak a kis datolyafák, susogtak a szomorú, sötét levelei és bukdácsolni, tudat-lanul mozdulni látta a kicsi, sovány kezeit. Szalim imádkozva tovább vitte Nanont Várta a csudát. Na-non suhant és Stockholmban, Ko-penhágában őszintén rásiklott a Gabriele, Alfrédok hengeres mel-lére. Szalim kapkodta az eszelős fe-jét, fürkészte a színpadokat, rajtok az iromba gépeket, ámúlt a nagy sanzsirozások meg nem nyíló tit-kain és lébegtek már a szegény feje fölött a rejtőládák, a villámló akkumulátorok, a sétáló asztalok, a fácsikából dagadó óriás szekrények és a mindenfajta diadalmas ördön-gösségek.

Szalim teljesen megtörve ült a korcsma-kuckóban. Nanon nászra indult. Spanyol férfikarok általfon-ták a testét, Nanon szíve felbuzo-gott, mint az éjjeli tengerszem Csókolta az emberét és a szíve tükörén csábosan föltünedeztek mesz-szeelő ábrázatok, nászos hullámok-ból, ködtestű emberek fölemelték a regés fejüket; Nanon örvényes szí-vében sokasodva gyülekeztek az olasz leventék, az angol leventék, a francia leventék, a német leventék és minden más leventék, Nanon ki-tárta karjait, lelkének száz arca százfelé fordult és átkarolta kedve-sét és átkarolta halkan az egész világot.

Nanon elindult hajnalban. Sáp-padt volt az útja, ingadozóak a félelmei, kiszilajodottak a gondola-tai. Bátran kereste Szalimot. Körül-nézett a bar ban. A hajnal már föl-szívta a nyílt reggel. Szalim eltűnt. Mint a csudák, az operenciák, erről a földről.

PODRÁTZKY

Műbutorkárpitos, spe-clális bőrbutoroknál

TIMIȘOARA II., Iskola-utca 10
Telefon 406. (31-4)

30 éves leány, tanár árvája, r. kath. férjhez menne. Hozomány egy ház, ami circa 5-600.000 lei. Leveleket „Félárva” jelige alatt a kiadó továbbítja. (23)

Legolcsóbban vásá-rolhat férfi, fiu és gyermek - ruhákat

**Schönbrunn
Fülöpnél**

18

Timișoara, Gyárváros, Fő ucca

Elszakíthatatlan munkás-ruhák állandóan raktáron

Az ezredes adjutánsa, egy fess főhadnagy, habár feszes vigyázzállásban állott a hatalmas íróasztal előtt, tekintetével az íróasztal mellett szemlesütve feszengő bájos, fiatal lányra tapadt.

A leány tizenkilenc éves lehetett, nem csunya, csinos és habár nem is volt fenomenális szépség, de kedves, finom kis arcocskája első pillantásra rokonszenves. Zavartan, pirulva állott ott az ősz, de még mindig kemény és daliás külsejű ezredes előtt és láthatólag feszélyezte az, hogy mondanivalójának tanuja is van, mert keztyűs kis kezei idegesen babráltak retikülje szélén.

Pedig a főhadnagy jóformán nem is figyelt arra, amit mondott, gondolatokba merülve és leplezetlen csodálattal legeltette rajta a szemét és csak az elején figyelt arra, miről van szó, a folytatást már nem is hallotta.

A lány különös panasszal járult az ezredes elé. Egy fiatal hadnagyról volt szó, aki őt szívesen látta lakásán „egy csésze teára”, de visszaélve a helyzettel, nemcsak a teát fogyasztotta el, hanem a csészét is kikezdte...

Akadozva, zavartan, habozva, itt-ott hosszabb és rövidebb szünetet tartva, adta elő az esetet, tekintetével csökönyösen kis cipője orrára bámulva és a kényelmetlenebb részleteknél úgy elhalált a hangja, hogy alig hallatszott.

A főhadnagy-adjutáns szemei előtt közben pedig, mintha meg-elevenedtek volna azok a jelensek. A lányt nézte mereven, de látni egészen mást látott. Tekintete ösztönszerűleg levetkőztette a lányt, elképzelte, hogy nézhetett ki „akkor” negligésben, milyen lehetett ez a csodálatosan karcsú, puha kis test, alig-alig burkoltan ezektől a most mindent eltakaró irigy ruhadaraboktól megszabadultan...

Lelki szemei előtt így jelent meg a lány, gondolataiban így látta most maga előtt.

Már csak a kombiné volt rajta, meztelen vállait remegve simogatta végig képzeletbeli keze, mely möhő izgalommal kuszott tovább rajta, a kebleire, a hasára, tovább,

még tovább, le a combjaira, reszketve, borzongva...

És miközben sarkantyus lakk-csizmáinak sarka keményen egymáshoz tapadt, vigyázzba kifeszített kezei mozdulatlanul tapadtak nadrágja varratához, ujjai hegyében, mintha mégis érezte volna a lány finom bőrének bársonyos, érzéki érintését. A hadnagy helyett most magát képzelte melléje, ő volt az, aki erőszakos durvasággal rákényszerítette őt a pamlagra, ő aki hátrakényszerítette a félétől reszkető és az extázisban remegő testet, ő volt az, aki hozzáfeszült és már már érezte meztelen testén az ő meztelenségét, már-már ott állott a vad, dühös, kínos, lihegő pillanat előtt, amikor hirtelen fölriadt.

Az ezredes kemény érces hangja riasztotta föl.

— Ez mind nagyon szép, kedves kisasszony, de ő másképp mondott el mindent.

— De kérem, ezredes ur, — kezdte szepegyve a lány, de az leintette.

— Hagyja kérem, csak bizza rám magát egészen nyugodtan, higgye meg, nekem is csak az a célom, hogy az igazságot kiderítsem, nem akarok én sem egyebet, mint az igazságnak érvényt szerezni, legyen nyugodt, jó helyre fordult.

Egy pillanatig hallgatott, aztán, mintha összegezni akarná az eddig hallottakat ismét fölkapta a fejét.

— Tehát Kegyed megmarad amellett, hogy ellenszegült?

— Oh, hogyne, hát persze... — sietett a válasszal szemlesütve a lány, az ezredes pedig gondolkodott egy ideig, aztán intett adjutánsának.

A főhadnagy kihuzta magát.

— Huzza ki a kardját a hüvelyéből — parancsolta az ezredes és nyujtsa ki a kisasszonynak.

Az némán engedelmeskedett, a lány csodálkozó ijedtséggel vette kezébe a nagykosaras nehéz lovassági szablyát és kérdőleg fordult az ezredes felé, aki azonban szigorúan rendelkezett tovább, egyelőre minden bővebb magyarázat nélkül.

— És most, főhadnagy ur, — folytatta az ellentmondást nem tűrő hangon — emelje föl a kard hüvelyét és mozgassa állandóan, Kegyed pedig, — fordult a lányhoz — próbálja betenni a kardot a hüvelyébe. Ha sikerülni fog, kötelezem magam, hogy kényszeríteni fogom a hadnagy urat, hogy hibáját jóvátegye és Magát feleségül vegye... becsületszavamra.

Ezekre a szavakra, mintha erőre kapott volna a lány, megnyugodott, fölemelte határozottan a nehéz kardot és elszántan közeledett vele a főhadnagy felé, aki a kapott parancshoz hiven állandóan ide-oda mozgatta a kard-hüvelyt.

— Tizenöt perce van...

Az ezredes karbafonta kezeit.

A negyedóra pedig telt, még pedig nagyon gyorsan és minden eredmény nélkül. A lány hol melléje lökött, hol föléje, hol alája, de sohasem találta el. Még csak pár perc volt hátra és az ezredes ismét megszólalt:

— Nos, nem tudja?

A lány félig sirva, félig boszszankodva fakadt ki:

— Az a baj, hogy a főhadnagy ur a tokot mindig mozgaltja...

— Ellenkezőleg, — csattant föl az ezredes ur érces hangja — az volt a baj, hogy Kegyed nem mozgatta... mert, ha Kegyed is mozgatta volna...

S azzal az órára mulatva, intett, hogy a kihallgatás véget ért, az ügy el van intézve — s a hadnagynak természetesen semmi baja sem történt.

Barna János.

Uj! Megnyilt! Uj!

FILIPS JÓZSEF

uriszabósága

TEMESVÁR IV., Preyer u. 2/a

Készülnek a legelegánsabb úriöltönyök, tavaszi felöltők, iskolai egyenruhák. Trench-coat és bőrkabátok a legdivatosabb kivitelben. (26)

Olcsó árak!

A VILÁG FORUMÁRÓL

— Szexuális hírek. —

București, február. A párisi „Grand Guignol” rémszínházának Bukarestben követői akadnak. A „Borzalmas Színházban” — így hívják Thália új templomát — a legfantasztikusabb és legraffináltabb borzalmakkal spékelt rémdrámákkal traktálják a közönséget. Ez a műfaj — így nyilatkozott az új színház igazgatója — a mai közönség lelki szükségletének kiszönheti születését. A huszadik század elfásult embere lelki szenzációkra szorul, melyek felrázzák kábultságából, a pokol lázas kinjai és gyönyöre, a kéj és borzalom lihegése színezik át a mi darbjainkat. Az első darab címe „Husz kriptá”, melynek rövid tartalma a következő. Murphy professzor vezetésével klub alakult, melynek tagjai kötelezték magukat, hogy haláluk előtt értesítik klubtársaikat és testeiket a klub rendelkezésére bocsájtják. Egy még élő embernek a testét kell felboncolni, hogy meg lehessen találni a lelkét. Ez Murphy professzor jelmondata. A legfiatalabb tagja a klubnak, Dr. Brown, összeesik és irtózatot kinok között fetreng a földön. Murphy professzor kinyilatkoztatja, hogy mivel a klubtagok előtt lett rosszul dr. Brown, a teste már a klubé. Hozzálat a boncoláshoz, mikor éles sikoly hallatszik az egyik függöny mögül, előrohan Murphy prof. felesége és kicsavarja a kést férje kezéből. Kiderül, hogy a fiatal orvos és az orvostanár felesége szerették egymást, az öreg professzor tudott erről a szerelemről és bosszúképen élve akarta felboncolni a fiatal embert, akinek rosszullétet hipnotizált. Utolsó jelenet. Dr. Brown felemelkedik a boncasztalon, felkap egy kést és leszurja az öreg professzort. Függöny. Ugy látszik, Bukarestben hamar fel fog lendülni az idegorvosoknak.

Gun Forest, Kansas-City-i polgárt és feleségét, akiknek kilenc gyermekük volt, elmúlt év december 13-án kellemes meglepetés érte. Az asszonynak ikrei születtek. A két ikerrel azután tizenháromra emelkedett a család tagjainak a száma. Hogy a kabala teljes le-

gyen, a két iker súlya összesen 13 font. A fiú 7 fontos, a lány 6 fontot nyomott.

Londonból jelentik. Dawidson Black, a híres angol paleontologus, aki Peking mellett egymillió éves emberi csontokat talált, most részletes jelentést küldött az esetről. Bejelenti, hogy a lelet forradalmasítani fogja az eddigi felfogást az ember származásáról. A kiásott csontváz, szerinte, egymillió éves lehet, tehát lényegesen korábbi, mint a jávai majomember csontváza. A pekingi leletből kiderült, hogy az egymillió évvel ezelőtt élt ember sokkal tökéletesebb és fejlettebb lény volt, mint a későbbi jávai és sokkal közelebb állt a mai emberhez. Csaknem teljes egészben megmaradt a pekingi ember koponyája. A koponya-lelet alapján meg lehet állapítani, hogy a pekingi ember gondolkozó, értelmes lény volt. Egész csontrendszere pedig arra vall, hogy ellenében a későbbi jávai majomemberrel, a pekingi ember már egyenesen járt.

Kuriózumképpen megemlítjük, hogy a kairói vakok és süketnémák lapja írja, miszerint Egyiptomban 180.000 vak és 300.000 félszemű él, tehát minden 2000 lakosra 68 vak, illetve félszemű jut.

Egerből jelentik. Besenyőtelek községben Pók István gazdálkodó 26 éves felesége négyes ikreket szült, akik közül három fiú, egy pedig kislány volt. Egy nap mulva mind a négy meghalt.

Kolozsváról jelentik. Nagy botrány történt az elmúlt hónap egyik éjszakáján a kolozsvár-bukararesti gyorsvonal egyik kocsiában. A gyorsvonalon utazott Filotti Cajus bankigazgató fiatal feleségével. Képükbe beszállt egy Foku nevű török kereskedő, akivel rövidesen összebarátkoztak. A beszélgetés, ugylátszik, vagy nem érdekelte a fiatal férjet és bizonyára a leszálló szürkület és monoton kerékcizaj is hozzájárultak, de a fiatal embert

elnyomta az álom. Kis idő telt el csak, amikor egyszerre csak felriadt Filotti. Szétnézett a fölkében, de sem a feleségét sem a török kereskedőt nem találta. Kiment a folyosóra, ahol meg is találta a feleségét és a törököt — gyanus közelségben. Filotti rávetette magát a törökre és ütlegetni kezdte. Véres verekedés támadt, mely egészen a legközelebbi állomásig folytatódott, ahol az állomási kirendeltségen jegyzőkönyvet vettek fel az esetről.

Az egyik felsőmagyarországi városkában sorozatos tiltott műtétek miatt letartóztatott dr. Tamás nőgyógyász ügyéből társadalmi botrány lett. Letartóztatása után házkutatást tartottak lakásán és akkor a rendelőjében megtalálták azt a névsort, melyen a rendszerető orvos feljegyezte mindazon pácienseinek — asszonyoknak és urilányoknak — a nevét, akik a nem kívánatos gyermekáldás ellen kerestek segítséget nála. Tulhajtott pedantériája vagy talán inkább rosszmájúsága olyan messzire terjedt, hogy a rendelőjében megfordult hölgyek mellé feljegyezte a kíséretükben megjelent gavallérok neveit is, mindenképpen lelkiismeretesen feltüntetve, hogy vőlegényi, házibaráti avagy baráti minőségben volt köze a pácienshez. Ez a névsor fatális indiszkréciónak révén nyilvánosságra került és természetesen hatalmas ribilliót idézett elő a város társadalmi életét élő köreiből. A névsor alapján rengeteg házasságtörésnek és illegitim szerelmi viszonyoknak jöttek tudtára és most a becsületükben megsértett férfiak és családfők egymás után adják be a válópöröket és bünvádi feljelentéseket.

Németországi értesülések szerint Edgar Wallace, a híres regényíró, kilép a regényes keretből és most az egyszer a valóságban is be akarja bizonyítani eddig csak papíron argumentált nyomozótehetségét. Wallace Düsseldorfba megy, ahol személyesen fogja vezetni a nyomozásokat.

Szadizmus vagy nőiszony?

— Francia fordítás —

A nyáron történt még. A Broadway-on vagyunk. Déli egy óra van, mindenki siet vissza a lunchból — dolgozni. Hömpölygő, izzadó, beszélgető emberfolyam. Szalma-kalapos férfiak, lengeruhás nők és sok magassarkos, pirosajku leány. Egészséges, babaarcu, pompás alaku, amerikai leányok. Sikoltás! Női sikoly! Utána rekedt férfihörgés:

— Megöllek! Megöllek mindnyájukat!... Bestiák!

A Broadway összefolyik. Emberhullám emberhullám hátán. Mindenki tudni akarja, mi történt. Törékeny, kékszemű, barnahaju leány támolyog az embergyűrű közepén. A hátából, a könnyű selyemruhán keresztül ömlik a vér.

— Ott, ott, — suttogja. A szemé elhomályosodik. Még csak annyit tud mondani:

— En nem tudom... — és összeesik. De a hatalmas embergyűrűn az a valaki már menekül. Ez a valaki egészségtelen, sárgaarcu, zavarosszemű férfi. Kezében nyitott borotva, melyről vér csöpög a földre, amint a feje felé tartva, menekül üldözői elől. Az üldözők, két markos teherautósoffőr, hamar utóléri, megragadják és földre-rugdossák. A sárgaarcu férfi a földön fetreng, a nyitott véres borotva még a kezében van. Torzultan felvinnyog az ütések alatt. Új embergyűrű. De az emberek között már előkönyökli magát a kékruhás, gummibotos rendőr. Felvillong a rendőrsip. A mentőautó szirénája hisztérikusan bug, a vérzőhátú leányt és összevert támadóját egy mentőautó viszi el. A tömeg eloszlik. Az emberek mondják: — Majd elintézi a rendőrség a gazembert.

A rendőrség elintézte. A jelenésben ennyi áll:

— A Broadway és a Vesey Street sarkán Charles Deleat, 23 éves autószerelő, felhasította Miss Caroline Goodwin, 19 éves gépirónő hátát. A tettest Frank és Joseph Gabarino teherautósoffőrök elfogták. A tömeg agyba-főbe verte a brutális merénylet. A rendőrségi előzetes kihallgatáson Deleat csak ennyit vallott:

— Gyűlölöm a nőket és mindig is gyűlölni fogom őket. Négy év-

vel ezelőtt megöltem egyet Detroitban. Gyűlölöm a bestiákat.

A rendőrség különben megállapította, hogy hasonló eset már néhány héttel ezelőtt is előfordult. Charles Deleat nőgyűlölő. A mentőknél is ellökte magát az ápolónőt, aki zuzódásait be akarta kötni. Ő hozzá nő ne érjen. Megkérdezték tőle:

— Miért vágta fel borotvával Miss Goodwin hátát?

— Gyűlölöm a nőket!

— Ismerte Miss Goodwin?

Sohasem láttam ezelőtt. Még most sem tudom megmondani, hogy milyen arca van a kis bestiának.

— Miért mondja, hogy bestia, ha semmit sem vétett magának?

— Nő!

— — — — —
Miss Goodwin a Beekmann Striet-i kórházban fekszik. Hosszu, mély seb van a hátán. Nagyon sok vért vesztett.

Mutatják neki támadója fényképét. Rá se néz. Minek. Ugysem látta. Deliriumában azt suttogja:

— Mit vétettem neki?

Mit vétett neki? Sohasem látta azelőtt. Egyáltalában. Miss Goodwin senkinek sem vétett semmit. Szépen kijárta a High School-t, azután hivatalba került, ahol szorgalmasan gépelt minden nap nyolctól egyig, kivéve a lunch időt. Eljárt táncolni a fiukkal, volt boyfriendje, aki csak a következő fizetésemelésre várt, hogy elvegye. És most talán meghal, mert egy vajsárga, egészségtelen homlok mögött mindenféle torz gondolatok keletkeztek, mert egy ridegéletű, keserű nagysuhanc nem kapott csókot az élettől és megutált életet, fiatalságot, szépséget, csókot. Megutálta a Nőt!

Probléma. Mi az, ami borotvát adott Charles Deleat kezébe? Milyen emlékek tették nyomorékká annak a 23 éves suhancnak az agyát, milyen erő sodorta ki az utcára a sok szép ragyogó alaku leány közé, milyen erő emelte fel a kezét, hogy beretváját egy finom kis női hátba hasítsa? Ezt akarja felderíteni a rendőrség, ezt akarják eldönteni az elmeorvosok, ezt akarják felkutatni a pszichiáterek.

A new-yorki rendőrség kérésére a delroiti rendőrség azonnal nyomozást indított, hogy Deleát négy év előtti állítólagos gyilkosságát felderítse, de mindezideig semmi nyomot nem tudtak találni. Nagyon fontos, hogy gyilkolt-e Deleat négy év előtt. Az elmeorvosok még nem adták be szakvéleményüket. Az egyik elmeorvos nyilatkozott egy újságírónak. Elmondta, hogy Deleat abnormitása egészen szokatlan. Nem is lehetne elmebajnak minősíteni. A valószínűség az, hogy Deleaton periódikusan elhatalmasodik a nőgyűlölete és vad rombolási vágy fogja el.

A fiatal nőgyűlölő szörnyeteg puritán amerikai családból származik és szigorú nevelésben részesült. A orvos azt szeretné kideríteni, hogy volt-e Deleatnak valamilyen rosszul végződő szerelmi ügye, mely lelki életét ennyire egészségtelen vágányokra taszította.

ZÖLDY GYULA

cimfestő

Timișoara IV. Török-utca 3.

Speciálista modern üveg, cég, transparenss reklámtáblákban és világvárosi nívón álló figurális festményekben.

NEU JENŐ lakatos és vízvezeték-szerelő, Timișoara II., Andrásy-ut 16. szám. (36)

Vállal mindenféle új és átalakítási munkákat prompt, olcsó árak mellett.

Hálósobák
BOGÁROS JÁNOS

mélyen leszállított gyári árban, havi 1000 leies részletekben, műbutorasztalosnál, TIMIȘOARA, Erzsébetváros, Király-utca 34.

Kis mesék, felnőttek számára

Liliom és pipacsok.

A szelid kékszemű lány és a mosolygó, büszke legény a kertben sétált. Szépek és fiatalok voltak mind a ketten és a fehér liliom kedvtelve gyönyörködött bennük. Mikor a kerítés tövében lézengő pipacsok ezt látták, haragosan kiáltoztak:

— Látjátok a liliomot? Es ez az ártatlanság virága! Ide nézzetek mireánk! Mi már előre pirulunk amiatt, ami itt esetleg történni fog.

Szerelem.

Lycas nagyon szerette Pannychist és bár sokat szenvedett miatta, sehogyan sem tudott elszakadni tőle.

Hogy maradhatsz e nővel? — kérdezték barátai. — Hisz minden jött-menttel megcsal és becsatelenséggel mocskolja be nevedet!

— Tudom, — mosolygott szomoruan Lycas — de legalább a szünetek között az enyém.

Féltékenység.

A fiatalember nagyon féltékeny volt az imádott leányra, aki nem volt minden kacérság nélkül való.

Ez a két szem sokat kacsinogat! — szólt és kiszúrta a leány szemét.

Kezedd el integetsz valakinek! — mondta utóbb és levágta a leány kezét.

Lábaddal jelt adsz valakinek az asztal alatt! — szólt ismét, féltékenysége ujjabb rohamában. És levágta a leány lábát.

Megfeledeztem arról, hogy még beszélni tudsz! — mondta három nap múlva és levágta a leány nyelvét.

Hogy ne mosolyoghass! — szólt és kiszédte a leány fogait.

Igy, most valamivel nyugodtabb vagyok! — mondta, mikor a leány haját is levágta. És életében először magára merte hagyni a leányt.

Csunya, de legalább egészen és mindhaláláig az enyém! — így elmélkedett, mialatt hazulról elment.

Mire visszatért, a leány eltűnt. Megszökött egy mutatványos bodé tulajdonosával.

A takarékos kisleány.

Egyszer egy kis varrólány fel szállt a villamosra. Amikor jegyet akart váltani, észrevette, hogy amugy sem tulságosan duzzadó pénztárcáját otthon felejtette. Szerencsére akadt a kocsiban egy udvarias fiatalember, aki megváltotta számára a jegyet. Még pénzt is kölcsönözött neki. A kisleány eleinte szabadkozott, de aztán mégis elfogadta. A fiatalember felírta a kisleány címét és megígérte, hogy este elmegy a pénzéért.

El is ment és a kisleány hűségesen meg is akarta fizetni. De a fiatalember lebeszélte erről és amikor elbucsztak egymástól, a kisleánynak sokkal több pénze volt, mint annakelőtte. Azontul valahányszor villamosra akart ülni, otthon felejtette a pénztárcáját.

Egy esztendő múlva fogatot vett abból a pénzből, amelyet a villamosan megtakarított.

„TERMINUS“ (ezelőtt Korona)

Étterem és Kávéház
ismét Wátz József vezetése alatt.

Az izletes ételekről az ország egyik legjobb szakácsa gondoskodik. Saját cukrászat, tiszta fajborok. 1 liter hegyi bor 40 lei, uccán át 24 lei.

Esténként Kálló Géza és zenekara, valamint egy hírneves énekes jazz zenekar felváltva hangversenyez.

Elegánsan berendezett bár, variété műsorral.

Eljegyzésekre, lakodalmak stb. részére külön termek.

Dreher-Hagenmacher sör. Figyelmes és előzékeny kiszolgálás.

Mérnök, 30 éves, nőtlen, román. kath. vallású, hazulról nagyobb örökség tulajdonosa, megnősülne. Korához és műveltségéhez való hölgyek leveleit „Mérnök” jelige alatt a kiadóba kér küldeni. (W)

Séták.

Pikkoló mester, az uccák bölcsé, egy ragyogóan enyhe őszi éjszaka az uccán kóborolt. Gondolatokba elmélyedve, céltalanul maga tudatlanul járt-kelt a házak mentén, husszor-huszonötször is megléve ugyanazt az utat az egyik saroktól a másikig.

Egy szomorú, sovány, de olcsó éjszakai tündér ugyanott járkált. Szemébe ötlött a sétáló idősebb ur és vállalkozó kedvű, de szemérmes szerelmest sejtven benne, megszólította:

— Mit csinál, picikém?

Pikkoló mester összevonta szemöldökét és röviden azt felelte:

— Sétálok!

Sétál? — csodálkozott a leány.

— Ezt csak úgy mondja ugye?

— Nem. A legkomolyabban, legbecsületesebben, legőszintebben sétálok minden cél és minden ok nélkül.

A leány összecsapta a kezét:

Jézus Máriám! Hogy sétálhat az, akinek nem muszáj?

Elegáns lesz, ha tavaszi felöltőit és öltönyeit

Piperszky Demeter

uriszabónál készítteli.

TEMESVÁR I., Str. Gen. Dragolina 1.
(Deák-utca).

Olcsó árak!

Urak!

Lányok!

Bakfisok!

Vezérképviselőt:

Meteor írógépszaküzlet
Timișoara I. Zăpolyau 4
Telefon 28-54.

Ügyeljen a névre: „Meteor” és „Royal”!

„Royal” gépen irjatok!

Modes

Salon HAAS Divatterme

Timișoara I., Dom tér 4.

Testre szabott, elegáns, szép kidolgozású tavaszi női kabát csak úgy érvényesül, ha mérték után készül!

Andrássy Fürdő

TIMIȘOARA, Gyárvaros, Andrássy-ut 14. szám.

Új vezetés alatt teljesen modernül és ujonnan berendezve, tiszta, kényelmes fürdőszobák!

Nyitva: naponta reggel 6 órától éjjel 1-ig!

Apróhirdetések.

FÉRJHEZ MENNE, 34 éves, önhibáján kívül elvált, róm. kath. gyermektelen intelligens, jó megjelenésű, csinos külsővel rendelkező, szimpatikus kedves uriaszszony, aki megértő férfinak két dolgos kezével és szeretetével nagyon boldoggá tudná tenni napjait. Leveleket a „Jó pajtás” jelige alatt a kiadó továbbítja.

TEMESVÁRI hivatalnoklány, 20 éves, róm. kath., szép és szimpatikus megjelenésű, 100.000 lei hozománnyal és teljes stafirunggal, havi 7000 leit jövedelmező biztos állással férjhez menne. Leveleket „Szép lány” jelige alatt a kiadó továbbítja.

25 ÉVES, izr. leány, 150.000 lei hozománnyal, kisebb ipari üzemmel férjhez menne. Leveleket a kiadó továbbítja, „Csendes otthon” jelige alatt.

ORVOS, róm. kath. 32 éves nőtlen, jól n. enő rendeléssel, megnősülne. Kizárólag gazdag és művelt leányok levelét kéri „Orvos” jelige alatt beküldeni.

30 ÉVES izr. vallásu urileány, havi 15.000 lei fix fizetéssel és kisebb ipari üzem társtulajdonjával, férjhez menne, megfelelő temesvári urien. berhez. Leveleket „Chémia” jelige alatt a kiadó továbbítja.

100.000 Lei készpénzhozománnyal, róm. kath. vallásu 33 éves egyedül álló, intelligens, jó arcu temesvári leány férjhez menne kisebb hivatalnokhoz, jobb iparoshoz, vagy más, elfogadható intelligens fiatalemberhez. Leveleket a kiadó továbbítja, „Mariska” j. alatt. (15)

BENŐSÜLHET, kimondott jól menő nagy üzletbe 30 év körüli izr. alacsony fiatalember. Csupán a kölcsönös megtekintés a fontos. Leveleket a kiadó továbbítja, „Helyben” jelige alatt.

MÉRNÖK, 35—40 körüli izr. válásunak benősülés lehetséges volna. Korához illő izr. jó nevű urilány vagyok, van egy csekély ingatlan vagyonom, de egy minden tekintetben jó és kellemes otthonra vágyom. Leveleket „Mérnök” jelige alatt e lap kiadója továbbítja.

29 ÉVES, elvált, orvos leánya, gyermektelen, izr. vallásu, 700.000 lei hozománnyal és teljes stafirunggal férjhez menne elfogadható uriemberhez. Leveleket „Distingvált” jelige alatt a kiadó továbbítja.

FÉRJHEZ MENNE, 32 éves izr. vallásu művelt hivatalnoklány, 100.000 lei készpénzhozománnyal,

kisebb jó menő üzlettel. Izr. férfiak, özvegyek, kimerítő soraira válaszolok. Jelige: „Gyermek nem határoz” jelige a kiadóba kérem a leveleket.

FÉRJHEZ MENNE, vidéki nagyon szép, 19 éves róm. kath. urilány, hatszázezer leit érő ingatlan vagyonnal. Főleg temesvári, biztos egzisztenciával rendelkező, keresztény fiatalember leveleit „Páros élet” jelige alatt a kiadó továbbítja.

LISZTKERESKEDÉSBE, 30 on felüli izr. férfi benősülhet. Hozomány százezer lei és teljes stafirung. Leveleket a kiadó továbbítja, „Rentábilis” jelige alatt.

37 ÉVES, nőtlen, önálló mi. helytel rendelkező, magyar nemzetiségű jól kereső iparos megnősülne. Nemi csekély hozomány megkívántatik, de mindenben egy rendes és tisztességes, odaadó hű feleséget keres, mely lehet özvegy, vagy hajadon. Leveleket „Temesvári” jelige alatt a kiadó továbbítja.

MEGÉRTŐ temesvári uriembernek őszinte ismeretségét keresi fiatal, elvált, nagyon jó arcu, művelt urinő, akiben nemcsak támogató pajtását, de egyuttal őszinte jóakaróját is feltalálhatja. Leveleket a kiadó továbbítja „Barna” jelige alatt.

Nagyon szép és fess, temesvári hivatalnokleány, 26 éves, róm. kath. vallásu szőke, jelenleg havi 3000 lei biztos keresettel és 50.000 lei hozománnyal férjhez menne biztos állásban levő hivatalnokhoz. Leveleket: „Ugy vágyom szeretni” jelige alatt a kiadó továbbítja. (30)

Igazi jósnő

aki megmondja multját, jelenét és jövőjét, tanácsokkal szolgál, nem csalás, minden beteljesedik. Érdeklődők forduljanak bizalommal hozzám. Temesvár, Erzsébetváros, Posta utca 18. szám.

Vidékieknek levélben is.
Válaszbélyeg melléklendő.
Diszkrét lakás! (36)

Intelligens, zsidó pék 30-on felül, benősülhet malomtulajdonos családba. Leveleket „Szakember” jeligére e lap kiadója továbbítja.

ISMERETSÉGÉT keresi jól kereső izr. fiatalember azon fess, jó megjelenésű leánynak, vagy fiatal asszonynak, akivel sok szabad idejét kellemesen el tudná tölteni. Leveleket „Őszinte barátság” jelige alatt kiadóba kér. Házasság nincs kizárva.

MEGNŐSÜLNE 29 éves izr. fiatalember, havi 12.000 lei keresettel Feleségül venné azon korához illő leányt, akinek révén jövőjét biztosítani tudná. Hozományra nagy súlyt nem helyez. Leveleket „Pünkösdi esküvő” jelige alatt a kiadóba kér.

Félarva, fiatal róm. kath. vallásu, iskolázott és tanult leánytestvér, egyik 17 a másik 19 éves, mind-egyik 700.000 lei készpénzhozománnyal és teljes stafirunggal férjhez menne. Házasság céljából keresik komoly és jószívű, intelligens fiatalember ismeretségét, akik nem kimondottan hozományért akarnak nősülni, de súlyt helyeznek a lelki kapcsolatra és őszinte szeretetre is. Komoly érdeklődőknek a kiadó megmondja a címet. (v)

Mérnök, 25 éves rom. kath. vallásu, leszerelt hadnagy, házasság céljából keresi komoly ismeretségét háziasszony nevelésű, jó családból származó urilánynak. Leveleket a kiadó továbbítja „25 éves mérnök” jelige alatt.

36 éves, gör. kath. nőtlen nagy városban levő kávéház és vendéglőtulajdonos megnősülne. Mivel magam is vagyonos vagyok és üzletem több milliót ér csakis szintén vagyonos hölgyek leveleit kérem a kiadóba küldeni „Megértő lélek” jelige alatt. (v)

500-500 ezer lei készpénzhozománnyal férjhez menne 18 és 26 éves izr. vallásu, szép, mollett, kedves és művelt lánytestvér, akiknek szülei ezenkívül is jól bírják magukat. Csak komoly és teljes tárgyilagossággal megírt levelekre „Két leány” jelige alatt a kiadó válaszol. (v)

Szerkesztői üzenetek

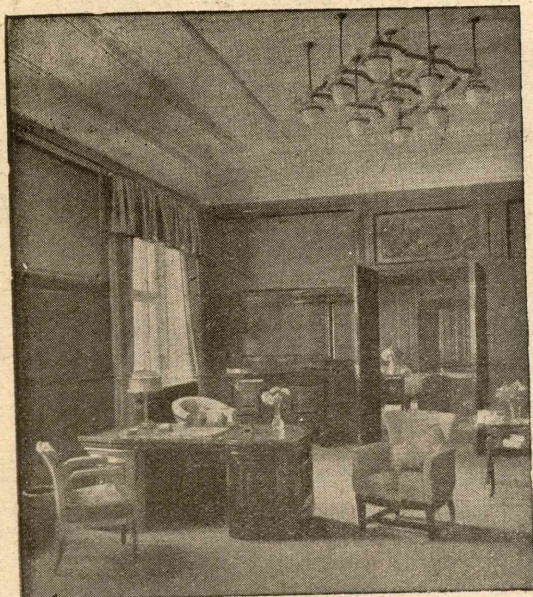
Mihály László Barna (Csikszere-
reda) A verseket nem közölhetjük,
küldjön talán a novellákból.

BUTOR

egy életre részlet-
re és készpénzért

GARAI

ARAD, Str. Avram Jancu 10, TIMIȘOARA II., Piața Coronini 21. (31/10)

RADOVAN GYÖRGY

—: Műasztalos —:

Műbutor, templomi és üzleti berendezések készítését saját vagy beadott terv szerint vállalom szolid árak mellett. Temesvár III., Kereztér 3. (20)

„PHILATELIA“

bélyegkereskedés. Vétel, eladás, csere.

SZÉCSI, Timisoara IV.
Horváth Boldizsár-utca 2. sz. (30)

Hotel BRISTOL

szálló

BUDAPEST

Teljesen újonnan berendezve és modernizálva. Minden szobában hideg és meleg folyóvíz, telefon és rádió. Szolid árak!

Étterem Kávéház Bár

Margineanu József

ÉPÜLET ÉS BUTORASZTALOS
TIMISOARA, II. Str. Gloriei (Árok u.) 7
Vállalom minden a szakmába vágó munkát a legmasszívabb kivitelben és a legolcsóbb árakban. 31,7

„LUX“

magán-detektív

BERLIN, Potsdamerstr. 73

Mindent tud, megligyel, kinyomoz.

Ügyes bécsi masszírozónő

fogad lakásán reg. 10-től
este 8-ig.

Nap és légfürdő!

Amalie Hahn

BERLIN, W. 35 Potsdamer-
strasse 41-a

Teri

női divatterem, párisi
modellek!

BUDAPEST, IV. Petőfi
Sándor u. 10

Gummi áru,

higiénikus cikkek.

Árjegyzék ingyen!

„Medikus“ Berlin S.W. 68

Alte Jacobstr. 8

Ez a hely

a MIA
Krém
számá-
ra van

fenntartva, amely a dr. Kovács-
gyógyszertárában, Timisoara-Fabric,
kapható, de a hirdetést nem közöljük,
mert mindenki tudja, hogy a MIA
KRÉM-nek nem kell már reklám.

SZÜCS JÓZSEF

hölgy és férfi fodrász

TIMISOARA III., Mühle Vil-
mos u. 7. (18).

Ön szép lesz ha „Dolly“ krém, pu-
dert és szappant használ, mely mindennemű szeplőt, májfolt-
tot, mitesszert stb. legrövidebb időn belül
eltávolít. — Kapható:

**Roth Jenő gyógyszer-tá-
rban Timisoara, Mehala**

(villamosmegálló.)

„SZARVAS“ KÁVÉHÁZ

Temesvár - Gyárváros

Kávéház és étterem, Kitűnő konyha, elsőrangú italok! Esténként
zene. — A Gyárváros legjobb szórakozó helye.

Martin J.

Férfi és női fodrász, hajfestés és manikűr-szalón.
Timisoara, IV. Kossuth Lajos ucca 21. szám.

Lakás

berendezést újat és régit készítésre és antik bu-
torokat javításra és fényezésre bármilyen kivitelben elvállal
Csapó János műbutorasztalos Temesvár III., Telekház-tér 8.

Majthényi Károly

vízvezeték, villany- és csatornázás
szerelő

Telefon 11-29

Timisoara, III. Doja u. 6

Telefon 11-29

Elvállal vízvezeték, csatornázás és villanyszerelés, házi telefon és gázkályha
javítást, berendezést és mindenféle lakatos munkát szolid áron.

DÉLAMERIKAI

Magyar Hirlap

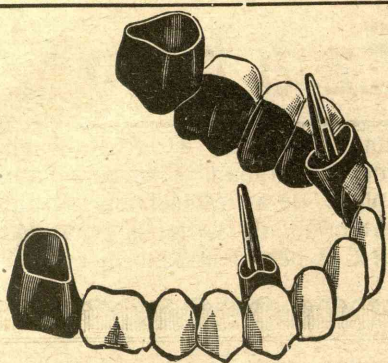
DIÁRIO HUNGARO

Rio de Janeiro, Rua 1º de Março 20
Caixa postal 2588, Brazilia

Sao Paulo, Parque Anhangabaku 7
Caixa postal 3081, Brazilia

Szerkeszti és kiadja: ORBÁN LEO. — A délamerikai magyarság egyetlen magyar nyelvű
napilapja. Közli a dél- és északamerikai híreket, legkimerítőbben értesít a helyi ujd-
ságokról és tudnivalókról.

Minden magyar olvassa és terjessze a Délamerikai Magyar Hirlapot!

A. MOHILÓ

dentist

Timișoara I. Szt. György tér
(Kossák fényképész mellett) 11

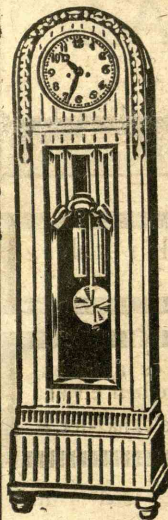
Újonnan nyílt üzlet!

980

lel a legegánsabb
francia és angol ru-
hák a legmoder-
nebb fűzőkben

WOLF urisabónál

Temesvár I., Jenőherceg-utca 14
(Braun hangszerész mellett.)

Pontosan járó órák

Lelkiismeretes

órajavítások :

**Gács
Ferenc**

órásnál, Timișoara

Király-tér 12. sz.

(Erzsébetváros)

Alkalmi ajándékokat

legolcsóbban beszerezhet

Joan Dumoni

órák és ékszerésznél

Timișoara IV. Str. Iancu

Vacarescu 25 (Bemgasse.)

Ha szép akar lenni, használjon

Kalka-féle

Liliomtej-krémet

Liliom-pudert

Liliomtej-szappant

Kapható kizárólag a Városi Gyógy-
szertárban Belváros.

A legmodernebb kárpitosmunkákat a
legolcsóbban készíti:

BAKTAY LAJOS

KÁRPITOS. TEMESVÁR.

Józsefváros, Begabalsor 26. Bem u. sarok
(17)

COTĂRLĂ IOAN

épület és butorasztales

TIMIȘOARA II., Str. Capitan Dan 7
(Potyka-utca)

Vállalok ablakokat és ajtókat
a legolcsóbb áron!
Részlellefizetésre is. Kész bu-
torok állandóan raktáron

BOSZÁK ALBERT

műköszörüs. Temesvár IV. Bem u. 30.

Vállalja ollók, borotvák, kések szak-
szerű köszörülését. — Solingeni acél-
áuk raktáron (30)

Pelcz József

szobafestő és mázó

UJSZABADFALU. Fő utca

Temes megye (22)

Ha lakását olcsón és szépen
akarja kifesteni divatos min-
tával, úgy írjon egy lapot
a fenti címre!

Wildpret Ferenc műbutorasztales, TIMIȘOARA
IV., Kossuth L. utca 1.

Készülnek: Elegáns hálós obák, uriszobák és ebédlok.
Javítások pontosan, soronkívül! [24]

Nincs többé ősz haj!

A „Császi” féle „Henne” Orientális
hajfesték csodákat művel. Nem kell
időt veszíteni és órákhoz a fod-
ráznál ülni, mert már egy óra alatt
ősz haját arany, szőke, bronz, barna
vagy feketére garancia mellett fes-
tem. Látogasson meg és tegyen egy
próbarendelést.

Elsőrangú víz és vasondolálás, férfi
és női manikűr, bármilyen hajmun-
kák, parókák. Dus raktár illatszerek-
ben és külföldi pipere dolgokban.

Todorov Pál

hajfestő és női fodrász
TIMIȘOARA BELVÁROS
REZSŐ UCCA.

AZ

ARADI KÖZLÖNY

Erdély magyarságának legelterjedtebb
és legkedveltebb napilapja.

Főnnáll 44 éve.

MAISON PERÁK Timișoara, Belváros,

Lloyd-sor 4. szám.

Telefon: 12-52.

Elsőrangúan berendezett női fodrász-szalón, a modern
szépségápolás és kozmetika legújabb követelményeivel.
Elsőrangú hajfestés, manikűr és hullámosítás (Dauerwel-
le) vendég-hajak művészi kivitelben. Elsőrangú szakerők,
figyelmes és pontos kiszolgálás.

Tipografia „Union” könyvnyomdája. Lugoj